

Có Một Tên Mặt Than Khép Kín Yêu Em

Contents

Có Một Tên Mặt Than Khép Kín Yêu Em	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	13
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23
14. Chương 14	24
15. Chương 15	26
16. Chương 16	28
17. Chương 17	29
18. Chương 18: Phiên Ngoại	32

Có Một Tên Mặt Than Khép Kín Yêu Em

Giới thiệu

Biên tập và Hiệu chỉnh: Hạ Tiểu Vũ Thể loại: Hiện đại, tạc mao nhân viên thụ, mặt than bị trở ngại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-mot-ten-mat-than-khep-kin-yeu-em>

1. Chương 1

Tra chìa khóa vào ổ, cánh cửa bật mở sau một vòng xoay nhẹ nhàng, thế nhưng chỉ vừa đặt bước chân đầu tiên vào nhà, Mạnh Hạ chợt chùn bước, cậu phát hiện dù cố gắng thế nào cậu cũng không thể tiến lên phía trước một bước, âm thanh bật thốt ra vì thỏa mãn kia như đang nói với cậu, hãy rời khỏi đây, càng nhanh càng tốt.

Tuy Mạnh Hạ không biết người vừa phát ra âm thanh đó là ai, nhưng cậu có thể chắc chắn Lý Nhiên đang ở bên trong, chỉ là hiện tại nằm dưới thân hần không phải là mình mà thôi, hai tay cậu bắt giắc run rẩy, Mạnh Hạ hít thật sâu, nhưng rồi cậu phát hiện hơi thở bị nghẹn lại ở yết hầu, thì ra trong căn phòng này vẫn luôn tràn ngập thứ không khí đáng ghê tởm như vậy, Mạnh Hạ đột nhiên cảm thấy nơi này thật bẩn, đến mức cậu không cách nào chịu đựng thêm một phút giây nào nữa, vì thế Mạnh Hạ xoay người rời đi, cậu gỡ chìa khóa xuống đặt phía sau cánh cửa, rồi mới nhẹ nhàng đóng nó lại. Mạnh Hạ nở nụ cười tự giễu, cứ xem như đó là việc cuối cùng cậu làm vì Lý Nhiên đi.

Đứng trước cửa nhà của Triệu Hiểu, Mạnh Hạ đưa tay ấn chuông, sau đó nghe thấy bên trong vang lên thanh âm : “Đã trễ thế này, ai đến vậy?” Rồi khi Triệu Hiểu nhìn thấy bộ dạng thất hồn lạc phách của Mạnh Hạ phía sau cánh cửa, không khỏi mở to mắt : “Tiểu Hạ, cậu mới bị cướp sao?”

Mạnh Hạ lắc đầu : “Vị kia nhà cậu đâu?”

Triệu Hiểu ngăn người một chốc, rồi mới nhanh chóng đáp : “A, anh ấy vừa về rồi, giờ có thể cho tớ biết bộ dạng này của cậu là sao không?”

Mạnh Hạ nói : “Để tớ vào nhà trước đã.”

Triệu Hiểu nhìn hành lý trong tay Mạnh Hạ hỏi : “Đừng nói là sau khi đi công tác về cậu liền đến chỗ của tớ đó nha?”

Mạnh Hạ buông hành lý ra rồi ngã phịch xuống ghế sa lon, Triệu Hiểu nhìn đôi mắt đã phiem hồng của Mạnh Hạ, nhưng cậu lại không nói lời nào, chỉ ngăn người trừng trừng nhà, đành thở dài hỏi : “Cậu ăn cơm chưa? Tớ đi nấu gì đó cho cậu nhé?”

“Không muốn ăn, cậu cứ làm chuyện của mình đi, tớ nằm một lát thì ổn rồi.” Mạnh Hạ nói xong lấy tay che kín ánh mắt.

Triệu Hiểu cảm thấy có chuyện gì đó không ổn, đi qua gỡ tay của Mạnh Hạ, liền nhìn thấy cậu đang không ngừng chảy nước mắt cũng không phát ra âm thanh, chỉ yên lặng rơi lệ, Triệu Hiểu cho dù là thằng ngốc cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra, vì thế cau mày nói : “Cậu và Lý Nhiên chia tay?”

Mạnh Hạ vẫn không nói lời nào, Triệu Hiểu tức giận đứng lên muốn đi ra ngoài, Mạnh Hạ giữ chặt tay hần : “Cậu tìm hần làm gì?”

Triệu Hiểu nhìn về phía Mạnh Hạ : “Còn có thể làm gì? Cho tên vương bát đản đó một trận! Lão tử thừa biết hần không phải là hạng người tốt mà.”

“Đừng đi.” Mạnh Hạ rũ mi mắt xuống nói : “Kỳ thật tớ sớm biết hần bên ngoài có người khác, bởi vì hần chưa bao giờ ủy khuất chính mình, tớ đi công tác hơn nửa tháng, hần tìm người cũng không có gì kỳ quái.”

Triệu Hiểu ngồi xuống bên cạnh Mạnh Hạ, đưa tay búng một cái vào ót của cậu : “Rốt cục cậu đang nghĩ gì vậy? Tên đó ở sau lưng cậu. . ., cậu còn nói đỡ cho hần? Chẳng lẽ cậu muốn bị coi thường đến vậy sao?” Triệu Hiểu bỗng nhiên ngậm miệng, hình như mình đã nặng lời rồi, thế nhưng lại nhìn thấy Mạnh Hạ mỉm cười : “Tớ cũng không phải thằng ngốc, cậu cho rằng tớ nói như vậy là bởi vì còn muốn quay về bên cạnh hần? Trước kia mỗi lần hần ôm tớ, trên người luôn mang theo mùi hương của người khác, khiến tớ cảm thấy không thoải mái mà đẩy hần ra. Thế nhưng hôm nay khi tớ đi công tác trở về, chỉ cần nghĩ đến lập tức có thể nhìn thấy hần, tớ đã hưng phấn đến mức vừa xuống máy bay liền đón xe về nhà, kết quả vừa vào cửa thì nghe được thứ thanh âm đó, lòng tớ chẳng khác gì bị tạt một gáo nước lạnh, mẹ nó, thực lạnh.”

Mạnh Hạ vừa dứt lời thì toàn thân không khống chế được mà bắt đầu run rẩy, Triệu Hiểu vội vàng ôm cổ cậu : “Được rồi, đừng nghĩ đến nữa, tớ cũng sẽ không nhắc lại.” Thế nhưng vẫn nghe thấy Mạnh Hạ tiếp tục : “Cậu biết không? Lúc ấy tớ cảm thấy vô cùng ghê tởm. Từ lúc đại học tớ đã ở bên cạnh hần, khi

thực tập cũng về công ty của hắn, cho đến giờ vẫn ở bên cạnh giúp đỡ hắn, kết quả mới hai năm, cái gì cũng thay đổi, tớ thật sự chịu không nổi người tớ yêu nhất lại phản bội tớ, chính là lần đầu tiên biết hắn bên ngoài. . . tớ lại phát hiện căn bản mình không thể buông tay thoải mái như trong tưởng tượng, tớ tự an ủi mình rằng hắn chỉ đang cảm nhận sự mới mẻ thôi, thế nhưng về sau, tớ càng chịu đựng hắn lại càng kiêu ngạo, mãi cho tới hôm nay, phát hiện hắn đem người vào nơi mà tớ từng cho rằng là tổ ấm chỉ thuộc về hai người, tớ mới chợt nhận ra, mỗi khi tớ vắng nhà trong hai năm qua, không biết đã có bao nhiêu người đặt chân vào tổ ấm này, cùng hắn lăn lộn trên chiếc giường của bọn tớ, hiện tại vừa nghĩ tới, tớ đã cảm thấy ghê tởm, cả đời này tớ cũng sẽ không tha thứ cho hắn.”

Mạnh Hạ đã ngừng khóc, chỉ là vẫn lằm bằm lâu lâu như nói cho chính mình nghe, khiến Triệu Hiểu cũng cảm thấy đau lòng : “Được rồi, đừng nói nữa, cậu cứ yên tâm ở lại đây đi, muốn ở bao lâu cũng được hết.”

“Triệu Hiểu, tớ muốn từ chức.”

“Được.”

“Hiện tại tớ cảm thấy thật may mắn đã đem theo hộ chiếu, chứng minh thư vân vân khi đi công tác, bằng không tớ còn phải chịu đựng cảm giác ghê tởm mà bước vào căn phòng kia.”

“Cho dù không mang theo cũng chẳng sao, đi làm lại là được.”

“Triệu Hiểu, tớ nghĩ mình cần nghỉ ngơi một thời gian, sau đó sẽ đi tìm công việc mới.”

“Được, cậu hãy yên tâm ở lại đây tận hưởng kì nghỉ đi.”

Mãi cho đến nửa đêm Mạnh Hạ mới đi ngủ, nhìn cậu dù ngủ cũng mặt nhăn mày nhí không yên giấc, Triệu Hiểu thở dài lấy di động gọi cho Lạc Minh Văn, đầu dây bên kia rất nhanh bắt máy : “Bảo bối nhi?”

“Được rồi, không có tâm tình tán dóc với anh.”

“Sao vậy?”

“Mạnh Hạ và Lý Nhiên chia tay rồi, cậu ấy tạm thời ngủ lại nhà em, ngày mai anh mang chút đồ ăn đến đây đi, anh cũng biết nhà bếp chỗ em trước nay chưa từng được sử dụng qua.”

“Rõ rồi, nếu không em cũng đến nhà anh ở đi, danh chính ngôn thuận luôn.”

“Biến! Đừng nhiều lời, cứ như vậy nhé.”

. : .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình : Ân! Tra công và vân vân! Quả nhiên là ghê tởm nhất!

2. Chương 2

Căn hộ của Triệu Hiểu là tự cậu bỏ tiền mua, mà nơi này là khu chung cư cao cấp ở trung tâm thành phố, vì thế Mạnh Hạ cũng từng phong cho Triệu Hiểu cái danh “Nhà giàu mới nổi”. Từ ngày hôm đó đến nay, Mạnh Hạ vẫn đóng đinh ở căn hộ của Triệu Hiểu, khi Triệu Hiểu hào phóng nói nhường phòng của mình cho Mạnh Hạ, kỳ thật Mạnh Hạ phải rất kiềm chế mới không khinh bỉ Triệu Hiểu khi cậu ta vừa lộ ra biểu tình “Tổ rất hào phóng”, lại vừa cao hứng phần chần thu dọn đồ đạc dọn đến nhà Lạc Minh Văn.

Mạnh Hạ vẫn không dám khởi động máy, cũng không phải sợ Lý Nhiên gọi điện thoại tìm mình, cậu sợ chính là dù mình có mở máy, Lý Nhiên cũng sẽ không gọi, thậm chí ngày đó, mình có về nhà hay không chỉ e là Lý Nhiên cũng không biết. Di động mới vừa khởi động thì chuông điện thoại cũng vang lên, Mạnh Hạ không khỏi cười lạnh nghĩ : “Thật đúng là sợ cái gì thì đến cái đó.” Vì thế sau khi ấn phím nhận cuộc gọi, liền nghe được từ đầu dây bên kia một âm thanh không cảm xúc : “Nghe nói chuyện công tác của em đã sớm kết thúc rồi, sao đây? Vẫn chưa muốn về?”

Chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, Lý Nhiên đã không còn nói chuyện ôn nhu với cậu như trước, mỗi lần hai người trò chuyện với nhau, biểu hiện của hắn chẳng khác gì đã chẳng còn kiên nhẫn để nghe cậu nói, chủ động gọi điện thoại cho cậu lại là số ít của số ít.

“Lý Nhiên, tôi có về nhà.”

Không nhận được sự hồi đáp từ đầu dây bên kia, Mạnh Hạ đoán có lẽ hiện tại hắn đang rất vội, lần nào gọi điện thoại cũng đều như thế, phải thật lâu sau mới nhớ tới có một người đang chờ câu trả lời của hắn, mà Mạnh Hạ cũng luôn như thế, kiên nhẫn chờ mỗi khi hắn trầm mặc. Nhưng lần này, khi Mạnh Hạ đang định quyết đoán cúp điện thoại, thì chợt nghe đến bên kia nói : “Có chuyện gì trở về rồi nói, tối nay anh sẽ ở nhà.”

Không đợi Mạnh Hạ đáp lời bên kia liền treo máy, Mạnh Hạ cười một tiếng : “Dựa vào cái gì mà cho rằng tôi sẽ mãi chờ anh?”

Để điện thoại di động xuống, Mạnh Hạ cầm chìa khóa ra cửa, khi cậu bước vào thang máy, người đã đứng trước bên trong khiến cậu phải quay lại nhìn nhiều lần, người đàn ông một thân tây trang giày da này thoát nhìn cũng cùng tuổi với cậu, nhưng lại cao hơn cậu nửa cái đầu, rành rành là một anh chàng đẹp trai thể nhưng gương mặt lại chẳng có biểu cảm gì, thậm chí khóe miệng không có một chút độ cong, toàn thân như đưa ra lời cảnh báo “Người lạ chớ lại gần”, Mạnh Hạ âm thầm cảm thấy đáng tiếc ở trong lòng, người đẹp trai như thế mà không được làm quen. Vì vậy Mạnh Hạ ngoan ngoãn chui vào trong góc đứng, mà người đàn ông kia vẫn vô cùng nghiêm trang đứng trước nút bấm thang máy, không có dấu hiệu nhúc nhích.

Mạnh Hạ muốn đưa tay ấn nút xuống tầng trệt, nhưng lại không biết phải làm sao, quả thật cậu không muốn tới gần người này, vì thế chỉ có thể do dự mở miệng nói : “Lần một, cảm ơn.”

Nam nhân dường như hơi sững sốt, Mạnh Hạ quả thực muốn rơi lệ : vì sao mặt của hắn vẫn không chút thay đổi, nhưng mình lại có thể nhận ra hắn hơi sững sốt à ? ?

Sau đó Mạnh Hạ nhìn thấy người đàn ông gật gật đầu với vẻ hơi ngơ ngác, sau đó nữa hắn đưa tay ấn vào phím “1”. Sau đó của sau đó nữa người đàn ông quay đầu nhìn về phía Mạnh Hạ, Mạnh Hạ cũng nhìn hắn, cuối cùng cậu bắt đầu đổ mồ hôi lạnh : “Anh. . . Có việc gì không?”

“Cậu vẫn chưa nói cảm ơn với tôi.”

“Hả?” Mạnh Hạ sững sốt, sau đó phát điên, vừa rồi rõ ràng cậu có nói cảm ơn nha.

“Lúc nhờ thì có nói, nhưng sau khi tôi giúp cậu vẫn chưa nói mà.” Người đàn ông như biết được Mạnh Hạ đang suy nghĩ gì, tốt bụng giải thích.

“. . .” Mạnh Hạ yên lặng nuốt ngược nước mắt : “Cảm ơn. . . Cảm ơn.”

Sau đó nam nhân quay đầu đi không hề để ý đến Mạnh Hạ, vì thế Mạnh Hạ cũng nổi đóa bảo : “Sao anh không đáp lại rằng không có chi.”

Người đàn ông ngẩn người, nhìn về phía Mạnh Hạ, hồi lâu mới nghe câu : “Không có chi.”

“Hừ ~” Mạnh Hạ đắc ý nhướn mày, ngay khi cửa thang máy mở ra sau một tiếng “ding”, cậu đồng dạng đi ra ngoài.

Quý Lương Mạc nhìn bóng lưng của Mạnh Hạ, trong lòng sinh ra buồn bực : Thì ra sau khi người khác nói cảm ơn, còn phải đáp lại là không có chi à.

Sau khi mua những thứ thiết yếu, Mạnh Hạ về tới nhà cũng đã sáu giờ, vừa vào cửa chợt nghe tiếng chuông điện thoại đổ không ngừng, cậu buông bao to gói nhỏ trên tay, đi qua cầm di động lên xem, vừa thấy tên người gọi đến, tâm tình của Mạnh Hạ lại âm u. Ngay khi cậu ấn nút nhận cuộc gọi, đầu dây bên kia truyền đến âm thanh mất kiên nhẫn : “Mạnh Hạ! Bây giờ cũng đã biết bắt chước người ta, làm bộ làm tịch không tiếp điện thoại của anh rồi đúng không? Em đang gỡ trò gì?”

Mạnh Hạ nở nụ cười : “Lý Nhiên, sao bây giờ tôi mới phát hiện anh có bản lĩnh đến thế? Mạnh Hạ này dựa vào cái gì mà không thể lơ điện thoại của anh? Hôm nay anh có nghe hết lời tôi nói sao? Anh chỉ bận tâm xem mình đã truyền đạt hết chưa thôi! Tôi vốn định nói chuyện chia tay anh, nhưng bây giờ ngẫm lại,

Lý Nhiên, tất cả những gì là của anh tôi đều không muốn lấy, còn những thứ của tôi, anh không thích có thể vứt đi, hiện tại bất luận vật gì trong căn phòng đó tôi đều ngại bẩn, đặc biệt là anh!”

Mạnh Hạ sau khi nói xong thì trực tiếp tắt máy, thở ra một hơi rồi ngồi trên ghế sa lon, đưa tay ấn hai bên thái dương, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, cậu và Lý Nhiên đã thật sự chấm dứt.

Người bị cúp điện thoại ở đầu dây bên kia, Lý Nhiên ngây ngẩn cả người, quả nhiên ngày đó Mạnh Hạ có về nhà, chìa khóa nằm ngay cửa kia chính là của cậu ấy, trước giờ chưa từng thấy cậu ấy nổi giận, Lý Nhiên cho rằng Mạnh Hạ sẽ vờ như cái gì cũng chưa phát sinh mà tiếp tục ở lại bên cạnh hắn. Kể từ khi Mạnh Hạ vì hắn come out với gia đình rồi theo hắn đến thành phố này đến giờ, vẫn chưa từng rời khỏi hắn nửa bước. Nghĩ như vậy, Lý Nhiên ném di động : “Giỏi lắm, để xem em có bao nhiêu bản lĩnh mà không thèm về nhà.”

. . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình : mặt than gì gì đó quả nhiên mạnh (*^____^*)

3. Chương 3

“Cậu đã tìm được công việc mới chưa?”

Nhận được điện thoại của Triệu Hiểu, Mạnh Hạ buồn bực kêu rên : “Người anh em, cậu nói thử xem bây giờ nghiên cứu sinh còn không tìm được việc, tớ chỉ có bằng đại học thì ăn thua gì chứ?”

Triệu Hiểu vui vẻ : “Hắc ~ thế mới nói, nếu dễ dàng thì đâu gọi là cuộc sống. Người ta ai cũng cần phải ăn cơm mà, cậu có kinh nghiệm làm việc, ít nhiều trước kia cũng đã từng là quản lí, sợ gì chứ, vốn liếng rất nhiều đấy.”

“Cậu mới nhiều vốn ấy, lười nói với cậu, hôm nay là công ty cuối cùng rồi, cầu Trời phù hộ cho tớ đi.”

“Được, cố lên nhá.”

Nơi mà Mạnh Hạ phỏng vấn là công ti lớn, gọi là “Trường Phi”, vì đã từng làm việc cho công ty nhà Lý Nhiên một thời gian dài, cho nên khi đứng trước toàn nhà cao lớn này, Mạnh Hạ cũng không đến nỗi trông giống như hai lúa lần đầu tiên vào thành phố, “Chờ đã!”

Mạnh Hạ gọi lớn trước khi thang máy đóng cửa, thế nhưng lúc nhìn thấy người đứng bên trong cậu không khỏi nhủ thầm trong lòng : Hay thật! Tại sao lại là hắn nữa chứ?

Đứng trong thang máy Quý Lương Mạc có cảm giác cậu đang nhìn mình, vì thế hắn xoay hẳn người lại nhìn Mạnh Hạ, được rồi, đã nhìn trực tiếp như vậy, Mạnh Hạ giơ tay lên : “Thật là khéo, anh cũng tới phỏng vấn hả?”

Trong đầu Quý Lương Mạc căn bản nhớ không nổi mình gặp qua Mạnh Hạ khi nào, nhưng vì phép lịch sự hắn gật đầu xem như chào hỏi.

Mạnh Hạ khóe miệng khẽ nhếch, cậu nghĩ chắc có lẽ người này hoàn toàn chẳng nhớ rõ mình là ai đâu.

Sau đó Quý Lương Mạc lại nhìn Mạnh Hạ, cậu sững sốt : “Có việc gì?”

Quý Lương Mạc lắc đầu, khóe miệng Mạnh Hạ lại nhếch lên : “Vậy anh nhìn tôi làm gì?”

“Cậu nhìn tôi trước.”

“... Thế nên anh nhìn lại tôi hả?”

“Đúng vậy, theo sách vở, người khác nhìn mình thì phải lịch sự đáp lễ.”

“Sách?”

“Phải!”

Mạnh Hạ sững sốt, sau đó thang máy “đỉnh” lên một tiếng giải thoát không khí trầm mặc do mấy câu đối thoại kì dị gây ra, vì thế Mạnh Hạ kích động nói : “Ái chà, tôi tới rồi, hẹn gặp lại nhé.” Khi rời đi, Mạnh Hạ nghĩ người đàn ông kia không phải là mắc chứng bị hạn chế giao tiếp chứ.

Mà Quý Lương Mạc đứng trong thang máy lại bắt đầu nghĩ chẳng lẽ mình nói sai chỗ nào rồi, cho nên đối phương mới phản ứng như vậy, vì thế mặt than đổi sang nét buồn bực, “Hay mình thoát nhìn chưa đủ thân thiện?”

“Mạnh Hạ?”

Nhìn về hướng của giọng nói, Mạnh Hạ sững sốt, sau đó cười chào hỏi : “Quản lí Trần.”

“Anh tới công ty có việc gì vậy?” Trần Đông Kiệt là giám đốc công ty của Tường Phi, lần trước công ty Lý Nhiên hợp tác cùng với bên này là do hai người phụ trách.

Mạnh Hạ hơi xấu hổ cười cười : “Tôi tới phỏng vấn.”

Trần Đông Kiệt trừng lớn mắt có vẻ không thể tin được, sau đó cười nói : “Anh đang đùa tôi phải không? Xém chút nữa là bị lừa rồi.”

“ . . .” Mạnh Hạ cũng bị Trần Đông Kiệt làm cho không biết nói gì, vì thế lấy lý lịch ra, chứng tỏ mình không phải nói giỡn, nụ cười của Trần Đông Kiệt tắt ngấm, xấu hổ gãi gãi má : “Chuyện này. . . Chúng tôi tuyển thư kí tổng giám đốc, có thể không thích hợp với anh, hơn nữa lần này sắp tự mình phỏng vấn.”

Mạnh Hạ thả lý lịch vào lại trong bao : “Không sao, hiện tại có việc làm là tốt rồi, tôi cầu còn không được nữa là.”

“Vậy tốt rồi, anh đi theo tôi.” Trần Đông Kiệt nói xong đi về phía thang máy.

“Lại đi thang máy nữa sao?” Mạnh Hạ có chút khóc không ra nước mắt.

Trần Đông Kiệt lại nghĩ Mạnh Hạ đang nói với hắn nên bảo : “Anh chắc chưa biết rõ phỏng vấn ở đâu , văn phòng tổng giám đốc ở lầu cao nhất.”

“ . . .” Mạnh Hạ nghĩ chẳng phải mình là bởi vì không muốn ở một chỗ với mặt than nên mới tùy tiện đi ra sao?

“Àh. . . Tiểu Hạ.” Lúc Mạnh Hạ sắp đi vào Trần Đông Kiệt gọi cậu lại, rồi nói : “Thế này, kỳ thật, Quý tổng là người không tồi, chỉ có điều. . . Hay phát cáu, dù sao anh đừng nên trông mặt mà bắt hình dong.”

“ . . .” Mạnh Hạ rất muốn hỏi rốt cuộc ý của Trần Đông Kiệt là gì, kết quả Trần Đông Kiệt vỗ vỗ vai cậu như cổ vũ sau đó xoay người đi mất, nếu Mạnh Hạ không hoa mắt, đáng vẻ kia là đang chạy trốn chết đi.

Đưa tay gõ cửa rồi đi vào phòng, Mạnh Hạ nhanh chóng lùi lại một bước, một con sóng đang mãnh liệt gào thét trong lòng cậu : Chết tiệt, tại sao lại là hắn? Cái mặt than hình quả trứng đang nghiêng chuẩn một góc 45° kia có thể nào biểu hiện chút cảm xúc được không vậy.

“ . . .” Mạnh Hạ đóng cửa đi đến trước bàn : “Xin chào, tôi đến phỏng vấn chức vụ thư ký.”

“Ừm.”

Mạnh Hạ khước mắt vừa nâng : “Nè, anh vừa mới cười đúng không?”

“Ừm!” Đôi mắt của Mặt than tỏa sáng nhìn về phía Mạnh Hạ, ánh mắt kia như khẳng định với cậu rằng : Cậu biết tôi.

“ . . .” Mạnh Hạ run rẩy ngồi xuống ghế sa lon : Nếu như tôi có thể nhận ra biểu tình trên mặt anh, thì tôi đây tuyệt đối không phải lo nghĩ gì nữa.

Quý Lương Mạc nhìn lý lịch của Mạnh Hạ, sau đó nhìn về phía cậu, vì thế Mạnh Hạ trả lời : “Bởi vì có chuyện cho nên từ chức.”

“Ừm.”

“ . . .” Minh có thể nhìn ra vừa rồi ánh mắt của hắn đầy vẻ nghi hoặc ư? Tại sao vậy?

“Được rồi, ngày mai cậu đến làm nhé.”

“Anh nhận tôi thật á?” Mạnh Hạ nhìn Quý Lương Mạc : “Chỉ như vậy thôi sao?”

“Chỉ vậy thôi là sao?”

“Chỉ hỏi có bấy nhiêu là đã nhận rồi à?”

“Ah, thế có nghĩa là cậu không muốn được nhận sao, tốt lắm. . .”

“Được rồi! Ngày mai tôi sẽ đi làm.” Mạnh Hạ như biết rõ hắn muốn nói “Tốt lắm, vậy chúng tôi không thể nhận anh.” Vì thế giành nói trước.

Sau khi ra khỏi cửa Mạnh Hạ hét lớn với sự vui sướng : “Cha mẹ cơm áo ngày sau của ta, ta yêu người!”

“ . . .” Quý Lương Mạc rất muốn tốt bụng nhắc nhở rằng, cậu chưa đóng cửa, sau đó hắn lại nghe được câu kia, cái gọi là cha mẹ cơm áo có nghĩa là người phát tiền lương cho cậu ta, suy ra chính là mình, mà Mạnh Hạ nói thương mình, vậy là đang bày tỏ. Vì thế Quý Lương Mạc gật gật đầu như khẳng định ý nghĩ của chính mình : “Tôi biết.” Chính là như vậy, chắc chắn.

4. Chương 4

Hôm nay nhân viên của công ty Tường Phi làm việc có vẻ đặc biệt chăm chỉ, ngày thường nữ nhân viên không có việc gì mượn chuyện đưa văn kiện để được vào văn phòng tổng tài cũng phải ngừng lại, bạn hỏi vì sao ư?

“Người đẹp? Cô có cần gì không?”

Người đẹp được gọi lại khước miệng khẽ cười, bạn có thể thấy một đôi mắt như cúm con chớp chớp nhìn mình, liền có cảm giác văn kiện trong tay tựa như xương cốt, thế mới nói các cô gái đều có một loại bệnh chung gọi là tình mẹ, người đẹp cười cười nói : “Không có gì, anh cứ ngồi đi.”

Đúng vậy, là đang ngồi, Mạnh Hạ sau khi đến công ty vẫn ngồi như thế, thậm chí mắt thấy sắp tới giờ cơm trưa, mà cậu chưa làm được gì cả, cảm giác thật là . . .

“Chẳng lẽ mình bị sao quả tạ chiều sao?” Mạnh Hạ thở dài một hơi đúng 12 giờ đứng dậy định đi thì cảm giác được một ánh mắt đang quét về phía mình, sau đó. . . Mạnh Hạ đứng sững lại, đầu cứng ngắc chậm rãi xoay người. . . Quý Lương Mạc đứng ở cửa văn phòng, đôi mắt híp lại, Mạnh Hạ bị ánh mắt như đang lên án kia khiến cho mất tự nhiên : “Anh lại có chuyện gì?”

“Vừa rồi cậu không định chờ tôi sao?”

“Chờ anh?” Mạnh Hạ phát điên : “Tôi với anh có hẹn sao?”

Quý Lương Mạc lắc đầu, Mạnh Hạ nhếch môi : “Vậy tôi chờ anh làm gì?”

“Tôi muốn mời cậu ăn cơm.”

“ . . . Nhưng mà anh cũng có nói gì đâu?”

“Thì cậu cũng có đợi đâu.”

“ . . .” Cái này đúng là trống đánh xuôi kèn thổi ngược mà.

Có người nào xui xẻo giống như mình không nhỉ, Mạnh Hạ cảm thấy kỳ thật Quý Lương Mạc này ngoại trừ mặt than, có tí chương ngại giao tiếp, thì ở chung cũng không tệ, kỳ thật là một người tốt, chính là. . . Hay làm và nói những chuyện bất ngờ, không báo trước gì cả khiến cho người ta muốn hộc máu.

“Quý tổng, đã lâu không gặp, sao anh lại quen với Tiểu Hạ nhà tôi vậy?” Lý Nhiên trông giống như một quý công tử hào phóng tiêu sái đi đến.

Cả thân mình Mạnh Hạ cứng đờ, đã lâu rồi mới gặp lại Lý Nhiên, nhìn người tình thiếu niên đứng phía sau Lý Nhiên, không khỏi cười mỉa mai, Lý Nhiên sao có thể bởi vì chia tay mà cảm thấy hối hận, vậy mà mình còn ôm hi vọng, quả nhiên là sống lâu cùng Lý Nhiên đã bị hấn đồng hóa thành khổng tước sao?

“Tiểu Hạ, tới dùng cơm cùng quý tổng cũng không nói với anh một tiếng là sao? Để anh đến đón em.” Lời nói của Lý Nhiên ôn nhu lại còn đưa tay khoác lên vai Mạnh Hạ, giống như đang tuyên cáo điều gì đó, cái nĩa trong tay Mạnh Hạ hoàn toàn theo phản xạ có điều kiện cắm trên tay Lý Nhiên : “Ah, cái anh này, bộ ra khỏi cửa mà chưa uống thuốc hả? Gặp ai cũng nói người nhà mình là sao?”

Lý Nhiên đưa tay lên định đánh Mạnh Hạ, theo thói quen cậu né ra phía sau, nhưng cái bạt tai không có rơi xuống, lại nghe được Quý Lương Mạc nói : “Cậu ấy không muốn anh chạm vào.”

“ . . .” Mạnh Hạ ngẩng đầu liền nhìn thấy tay Lý Nhiên bị Quý Lương Mạc bắt lấy, khuôn mặt hấn vặn vẹo, vì thế Mạnh Hạ mãnh mẽ đẩy Lý Nhiên ra kéo Quý Lương Mạc đi ra ngoài : “Anh đừng đùa, Lý Nhiên này một khi tức giận thân thích còn không nhận, người bị chó dại cắn cũng chưa đáng sợ bằng hấn.”

Quý Lương Mạc vẫn chưng ra khuôn mặt người chết, tay kéo, tay ôm, khuôn mặt Mạnh Hạ đã vui trong ngực của Quý Lương Mạc : “Cậu vốn không thoải mái khi hấn chạm vào người.”

Lý Nhiên đen mặt trừng mắt nhìn Mạnh Hạ : “Em thật là giỏi đó! Hèn chi tự nhiên lại có gan chia tay với tôi, thì ra là đã bỏ được lên giường người khác, sao nào? Hiện tại muốn dựa vào tình nhân mới của mình tới tìm tôi khoe khoang hay sao?”

Mạnh Hạ ở trong lòng ngực của Quý Lương Mạc dờ ra, môi bắt đầu không ngừng run rẩy, hai tay nắm chặt, sau đó cười lên, vẫn vui mặt vào cổ Quý Lương Mạc nói : “Đúng vậy, nếu không chia tay với anh, tôi sao có thể gặp được anh ấy chứ? Lý tổng thật biết nói đùa.” Sau đó lại nói với Quý Lương Mạc : “Anh yêu, có phải cảm thấy tâm tình tốt đã bị cảm thú phá hoại rồi không? Chúng ta đổi nơi khác nhé.”

Đưa lưng về phía Lý Nhiên, trong ánh mắt Mạnh Hạ lộ ra tia khẩn cầu nhìn Quý Lương Mạc, Quý Lương Mạc gật gù đầu, Mạnh Hạ như được giải thoát bước nhanh ra ngoài.

Lý Nhiên thấy thế muốn đuổi theo, lại bị Quý Lương Mạc đưa tay ngăn lại, Lý Nhiên hừ một tiếng cười : “Tôi khuyên Quý tổng không nên xen vào việc của người khác, chỉ là gần đây Tiểu Hạ bị tôi lạnh nhạt mới cáu kỉnh mà thôi.”

Quý Lương Mạc nhìn theo bóng lưng của Mạnh Hạ mà nhẹ nhíu mày, ném lại một câu : “Người cáu kỉnh là anh đấy.” Sau đó từ từ đi theo.

Mạnh Hạ đi thẳng ra ngoài, không ngừng đưa tay lau nước mắt, trên đường không ít người dừng bước tò mò nhìn cậu, Mạnh Hạ chỉ cảm thấy phía sau có người đuổi theo, sau đó lưng dựa vào ngực của người đó, hai mắt được một bàn tay che lại, chợt nghe thanh âm Quý Lương Mạc vang lên trên đỉnh đầu : “Muốn khóc cũng đừng để người khác thấy.”

“Tôi không muốn khóc, nhưng nước mắt không chịu nghe lời.” Mạnh Hạ nói thêm : “Kỳ thật tôi không muốn gặp mặt hấn lại xem nhau như kẻ thù, tôi đã nói rõ, hấn dựa vào cái gì ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm lại còn muốn một người đàn ông như tôi phải vì hấn mà thủ thân như ngọc, hấn không biết xấu hổ, ông đây cũng phải có khí phách chứ.”

“Kiềm chế đi. Sao cậu lấm nước thế?” Quý Lương Mạc đột nhiên nói ra một câu.

Vì thế. . . Nước mắt Mạnh Hạ đột ngột ngừng rơi, đẩy Quý Lương Mạc ra, quả nhiên trông cậy vào tên mặt than có chương ngại giao tiếp an ủi là hành vi thiếu cận nhất, mình và mặt than đúng là không cùng một thế giới mà.

5. Chương 5

“Tiểu Hạ.”

Buổi chiều, khi Mạnh Hạ về mặt vô cùng nhàm chán, thì không thể nghĩ ngờ gì nữa đây là âm thanh hay nhất, vì thế cậu ngẩng đầu nhìn Quý Lương Mạc : “Chuyện gì thế? Quý tổng?”

Ngón trỏ Quý Lương Mạc gõ nhẹ lên bàn làm việc của Mạnh Hạ : “Pha cho tôi tách cà phê đi.”

“Pha cho tôi tách cà phê. . . Cho tôi tách cà phê. . .” Những lời này cứ quẩn quanh trong đầu Mạnh Hạ, kèm theo là bộ dáng như chắc chắn rằng công việc này là trách nhiệm thuộc về cậu của Quý Lương Mạc.

Được rồi, mình chính là thư kí chuyên môn pha cà phê! ! !

Bị lôi đi sau khi tan tầm, Mạnh Hạ đã sớm cho rằng hôm nay sẽ không trôi qua may mắn như vậy, mùi vị trên người Lý Nhiên làm cho cái mũi Mạnh Hạ cảm thấy chua xót, trước kia rõ ràng thích nhất điểm này trên người Lý Nhiên, làm cho cậu cảm thấy ấm áp, chính là vừa nhìn thấy biểu tình hung ác của Lý Nhiên, Mạnh Hạ sợ tới mức cả người run rẩy co rúm lại trên ghế pho lá.

“Àh. . . Giờ biết sợ rồi hả? Hồi trưa em lên mặt rất khí thế mà.” Lý Nhiên đưa một tay kèm chế hai tay của Mạnh Hạ ở sau lưng, tay kia thì nâng cằm : “Sao thế? Nhìn tôi bằng biểu tình như vậy là ý gì? Em biết là tôi không chịu nổi khi bị quấy rầy mà.”

Mạnh Hạ rất muốn mắng một câu “cầm thú” nhưng cảm bị hấn nắm rất chặt, hoàn toàn không thể mở miệng, Lý Nhiên nhếch mép cười : “Tiểu Hạ, em không thể thoát khỏi tay tôi đâu, em cho rằng nói lời chia tay thì chúng ta sẽ đường ai nấy đi sao?”

“Thế nào? Sao không nói gì hết vậy?”

“ . . .” Mạnh Hạ liếc mắt ra vẻ xem thường, kì thật lời cậu muốn nói, chính là. . . Mẹ kiếp, anh bỏ tay ra trước được không?

Lý Nhiên thật sự buông cầm Mạnh Hạ : “Theo tôi về nhà.”

“Lý Nhiên! Anh buông ra trước được không?” Mạnh Hạ nhìn Lý Nhiên bằng điệu bộ rất đáng thương : “Tôi không trốn, anh làm đau tay tôi rồi.” Trước kia chỉ cần Mạnh Hạ lộ ra biểu tình này, Lý Nhiên sẽ ôn nhu ôm lấy cậu, giọng nói nhỏ nhẹ, quả nhiên Lý Nhiên sững sốt, sau đó chậm rãi buông ra, Mạnh Hạ thừa dịp Lý Nhiên không còn giam cầm mình bèn đẩy hấn ra, sau đó tay chân luống cuống mở cửa xe, lúc Lý Nhiên muốn khóa lại thì đã không còn kịp nữa.

Mạnh Hạ lúc này hai chân mềm nhũn, mới vừa bước xuống xe đã chúi đầu xuống, kết quả được một đôi tay ôm vào trong lòng.

“Quý Lương Mạc?” Mạnh Hạ giống như bắt được nhánh rơm cứu mạng nắm chặt cánh tay Quý Lương Mạc.

“Quý tổng, sao anh giống âm hồn không tan thế?” Lý Nhiên nói xong liền xuống xe.

“Âm hồn không tan là cậu đó.” Quý Lương Mạc nhìn thoáng qua Lý Nhiên, ánh mắt tràn ngập vẻ khinh thường.

Hai người đàn ông cứ đứng như vậy, nhưng Mạnh Hạ thì đã bình tĩnh trở lại, chỉ có thể cảm khái khí thế của Quý Lương Mạc. . . Không mấy người có thể địch lại.

“Lý Nhiên, tôi và anh đã chia tay rồi.” Mạnh Hạ nói xong nhìn thấy biểu tình của Lý Nhiên lập tức âm trầm xuống, cả người liền biến thành đà điểu rúc vào trong ngực Quý Lương Mạc : “Tôi đã nói với anh rất rõ ràng rồi mà.”

“Mạnh Hạ, em muốn chia tay với tôi hả? Tôi có đồng ý sao? Tôi nói cho em biết, có chết tôi cũng sẽ không chia tay với em.”

Nếu như Lý Nhiên yêu cậu, những lời này không thể nghĩ ngờ gì đối với Mạnh Hạ là sự ngọt ngào trí mạng, có điều ai cũng biết Lý Nhiên chỉ muốn tra tấn cậu mà thôi.

“Chúng ta cứ từ từ mà chơi đi ha, để xem cuối cùng ai tàn nhẫn hơn ai.” Lý Nhiên cơ hồ nghiêng rằng nghiêng lợi nói ra những lời này, sau đó xoay người lên xe, trước khi vụt đi còn để lại một luồng khói.

“Đi thôi.” Quý Lương Mạc cầm tay Mạnh Hạ đi về phía xe của mình.

Mạnh Hạ lúc này mới chú ý tới Quý Lương Mạc : “Sao anh lại xuất hiện vậy?”

“Cậu không nhìn tôi.” Lời này của Quý Lương Mạc hoàn toàn là đang lên án.

“Hả?”

“Tôi đứng ở cửa chờ, cậu lại không nhìn thấy, cứ vậy mà đi.”

“ . . .” Lại cảm giác được vẻ mặt Quý Lương Mạc đang ủy khuất nhìn mình - Tuy rằng vẫn là mặt than, nhưng vẻ mặt lên án như muốn nói : “Tôi chờ cậu, vậy mà cậu cứ nhiên không phát hiện ra, lại còn bỏ đi một mình.” Loại cảm giác này. . . thật là quỷ dị.

Sau khi ngồi trên xe Quý Lương Mạc, Mạnh Hạ cảm thấy bầu không khí càng lúc càng kỳ quái, vì thế chủ động mở miệng : “Anh cũng thấy đấy, tôi và hắc. . . quen biết nhau lúc tôi mới lên đại học, hắc học năm ba, sau đó tôi cứ như vậy ở bên cạnh hắc, thậm chí tốt nghiệp được hai năm đều sống chung với hắc, tôi vốn cho rằng cả hai sẽ bên nhau một đời, ai biết sau khi tốt nghiệp hai năm thì bắt đầu thay đổi. . . Tôi thật sự cảm thấy rất mệt mỏi.”

Mạnh Hạ cố gắng tóm tắt chuyện của mình và Lý Nhiên, kết quả Quý Lương Mạc phát biểu một câu : “Còn một năm nữa mới đến thất năm chi dương.”

“ . . .” Mạnh Hạ vừa nhướn mắt lên, có cảm giác như cả người đang chơi vơi : “Đã khiến anh chê cười rồi.”

“Ừm!”

“Ừm là sao?” Mạnh Hạ trừng mắt ngó Quý Lương Mạc : “Anh có biết hai chữ khách khí viết như thế nào không? Thái độ của anh như vậy làm cho tôi đau lòng biết không?”

Quý Lương Mạc chăm chú nhìn Mạnh Hạ : “Trong sách viết nếu có ai nói ‘Khiến anh chê cười’ thì phải trả lời ‘Không dám không dám’, chỉ là tôi cảm thấy không thích hợp lắm.”

“ . . .” Anh quả nhiên là tên hỗn đản đáng giận nhất mà tôi gặp được trên đời này, Mạnh Hạ đành phải nhắm mắt làm ngơ, quay mặt đi không biết nghĩ gì lại nhìn về phía mặt than, nói: “Nhắc tới đại học lại nhớ câu ‘Bạn có thể đi rồi, để tuổi thanh xuân ở lại’ Giờ tôi mới biết mình đây là bị đại học hành.”

“Đại Học là ai vậy?”

“ . . .” Mạnh Hạ quay đầu nhìn về phía Quý Lương Mạc, đúng là chẳng có cách nào kết nối được với tên mặt than này mà!!! Mà khoan đã, Quý Lương Mạc đang nói đùa sao? Tên này. . . sao tự nhiên lại đáng yêu như vậy.

6. Chương 6

Nếu sáng sớm khi cửa thang máy mở ra, nhìn thấy một tên mặt than cầm hộp sữa nhãn hiệu Vượng Tử, thì không nên thắc mắc gì cả, hãy nhanh chóng rời đi, bởi vì đó chắc chắn là ảo giác. Mạnh Hạ nhắc nhở mình như vậy rồi xoay người dậm bước, thầm nghĩ phải về nhà để ổn định lại đầu óc mới được, kết quả chợt nghe chào : “Buổi sáng tốt lành.”

Mạnh Hạ giật nảy mình sau đó xoay lại, cậu cười miễn cưỡng : “Buổi sáng tốt lành.”

“Cho cậu.” Khi Mạnh Hạ vừa đáp lời vừa bước vào thang máy, Quý Lương Mạc đưa vật cầm trong tay cho Mạnh Hạ.

“Hả?” Mạnh Hạ sững sốt, sau đó trong đầu xẹt qua slogan “Chỉ với một hộp Vượng Tử, bạn đã có thể nạp đủ năng lượng cho cả ngày.” Kèm theo hình ảnh đứa bé đang xoay vòng chạy bắn khói, vì thế bất đắc dĩ đưa tay tiếp nhận hộp Vượng Tử : “Cảm ơn.”

“Thì ra cậu thật sự thích uống thứ này.” Quý Lương Mạc đột nhiên sâu xa buông ra một câu.

Trong nháy mắt Mạnh Hạ nổi khùng : “Không phải! ! !”

Tối hôm qua khi Quý Lương Mạc đưa cậu về nhà, Mạnh Hạ mới biết được thì ra ngày đó gặp hắn trong thang máy là bởi vì Quý Lương Mạc cũng ở nơi này, mà Mạnh Hạ nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy sau này đi làm mình có thể quá giang xe, kết quả đợi đến lúc cậu đón được xe của Quý Lương Mạc thì hắn mới nói : “Tôi không thể chở cậu đi.”

“ . . . ”

“Bởi vì trong sách nói, như thế gọi là yêu đương chốn văn phòng.”

Yêu đương cái đầu anh ấy! ! !

“Hơn nữa người ta sẽ nghĩ cậu đi cửa sau.”

Cả nhà anh mới đi cửa sau, toàn bộ khu nhà trọ của anh đều đi cửa sau.

“Cậu và tôi còn ở cùng một khu.” Quý Lương Mạc như biết Mạnh Hạ đang nghĩ gì, nói vừa dứt câu liền nghênh ngang mà đi.

“ . . . ” Mặt than và gì gì đó, hôm qua cảm thấy tên này đáng yêu là lỗi giác của mình sao?

Lúc Mạnh Hạ đi ra khỏi khu nhà liền nhìn thấy Quý Lương Mạc đứng ở cổng, mà xe của hắn thì chẳng thấy đâu . . . Khi Mạnh Hạ đến gần, Quý Lương Mạc giải thích : “Có điều tôi có thể đón xe đi cùng cậu.”

“ . . . ” Hàng này tuyệt đối là sinh vật ngoài hành tinh.

Hai người ở trạm xe buýt chờ, khi xe đến, mặt than của Quý Lương Mạc cư nhiên làm cho người ta có thể thấy rõ ràng hắn đang nhũn mày! Mạnh Hạ chỉ vào Quý Lương Mạc vẽ mặt kinh ngạc, kết quả bị Quý Lương Mạc cầm tay : “Chúng ta vẫn là nên đi bộ thôi.”

“Tại sao? Không đi xe sẽ đến muộn đấy.”

“Đến muộn cũng không sao.”

“ . . . Anh đây là đang lạm dụng chức quyền đó, có điều. . . tán thành.” Mạnh Hạ nghĩ có thể không cần chen chúc trên xe bus chật chội kia thật là thư thái, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, sau khi nhìn thấy biểu tình mất tự nhiên của Quý Lương Mạc, bèn hiểu được : Có lẽ hắn ở trong một không gian có quá nhiều người sẽ cảm thấy khó chịu.

Cảm giác được ánh mắt của Mạnh Hạ, Quý Lương Mạc lại mất tự nhiên quay đầu sang phía khác, vì thế Mạnh Hạ nở nụ cười, quả nhiên mình đoán không sai.

“Ai nha, ngại quá, không làm đau anh chứ?”

“ . . . ” Mạnh Hạ nhìn người đẹp đang giải thích với mình nhưng lại nhìn Quý Lương Mạc, khóe mắt nheo lại : “Không, là tôi đạp lên chân cô.”

Vì thế lúc chờ đèn đỏ, Mạnh Hạ cố gắng giữ khoảng cách với Quý Lương Mạc xa xa một chút, đang định thở phào, phía trên đầu liền truyền đến thanh âm của Quý Lương Mạc đích : “Con nít không nên chạy lung tung.”

“ . . . ” Mạnh Hạ quay đầu nhìn người đàn ông giống như cục nam châm : “Anh không kề sát bên tôi thì sẽ chết sao?”

Quý Lương Mạc suy nghĩ rất chăm chú rồi lắc đầu : “Thế nhưng. . . Cậu sẽ chết.”

“ . . . ” Mạnh Hạ cảm thấy ngực mình nghẹn ứ.

Nhìn cái xe đậu trước công ty, Mạnh Hạ vừa mới cảm khái một câu “Ông Trời muốn diệt ta”, thì thấy Lý Nhiên mở cửa xe bước xuống, nhìn thấy Quý Lương Mạc bèn nhíu mày : “Quý tổng, tôi không biết anh có lòng cùng nhân viên đi làm thanh thoi như vậy, lại còn đi bộ nữa chứ.”

“Cái này gọi là tình cảm mặn nồng.” Quý Lương Mạc đột nhiên buông ra một câu.

“! ! !” Mạnh Hạ khiếp sợ nhìn về phía Quý Lương Mạc, tuy rằng hắn là mặt than chứ không phải đồ ngọc, thế nhưng hắn có hiểu rõ ý nghĩa của câu “Tình cảm mặn nồng” này không vậy?

Lý Nhiên không hề để ý Quý Lương Mạc mà nhìn về phía Mạnh Hạ : “Tiểu Hạ, tối qua tôi đã suy nghĩ thật lâu, tôi nghĩ chúng ta phải nói chuyện cho rõ ràng, có thể chứ?”

Từ trước tới nay Lý Nhiên rất kiêu ngạo, chưa bao giờ cúi đầu trước mặt người khác, đây là lần đầu tiên Mạnh Hạ nhìn thấy Lý Nhiên nói với mình bằng ngữ khí thương lượng, Mạnh Hạ cúi đầu nghĩ nghĩ rồi gật đầu, sau đó nhìn về phía Quý Lương Mạc : “Tôi sẽ nói chuyện cùng hắn.”

Nguyên bản Quý Lương Mạc đã có chút cảm giác ảm áp nhanh chóng thay đổi, một luồng khí lạnh lẽo thổi tới, sau đó Mạnh Hạ thấy Quý Lương Mạc thậm chí một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn mình, lập tức bỏ đi. Được rồi, Mạnh Hạ biết mình làm cho hắn mất hứng, Quý Lương Mạc nhất định cho là mình bị coi thường, có điều rõ ràng hai người chỉ là quan hệ giữa nhân viên và ông chủ, sao không khí lại có vẻ quỷ dị như vậy.

Tùy tiện chọn một quán ăn gần đó, Lý Nhiên vốn định kêu món, Mạnh Hạ nói : “Không cần” sau đó lấy từ trong giỏ ra hộp Vượng Tử mà Quý Lương Mạc đưa cho, hút một hơi.

“Tôi chưa bao giờ thấy em uống thứ này.” Lý Nhiên ngồi xuống trước mặt Mạnh Hạ.

“Àh, chuyện anh không biết còn rất nhiều.” Tuy rằng Mạnh Hạ thật sự không thích uống Vượng tử.

Lý Nhiên định cầm tay Mạnh Hạ, sau khi bị Mạnh Hạ tránh né thì sắc mặt trầm xuống, sau đó lại khôi phục nguyên trạng : “Tôi biết là do mình không đúng, có điều khi em còn ở đại học, tôi thật sự thích em.”

“Hiện tại không còn thích a.” Mạnh Hạ không thèm để ý chút nào nói : “Lý Nhiên, căn bản là tôi không cảm nhận được tình yêu của anh, cho tới bây giờ anh chỉ thích làm theo ý mình, anh có hỏi qua suy nghĩ của tôi sao? Mỗi lần đều tự mình quyết định.”

“Chẳng qua là ăn hoài một món suốt hai năm khiến tôi thấy ngán, chỉ là tôi không muốn chia tay, cho dù tôi có xằng bậy, tuyệt đối sẽ không chấm dứt với em, bởi vì tôi quan tâm, em cũng là người duy nhất mà tôi thật tình muốn sống chung cả đời.”

“Lời này anh đã nói với bao nhiêu người rồi? Anh có biết mình như bây gọi là gì không?” Mạnh Hạ nhướn mày : “Đã làm kĩ nữ mà chết còn muốn được lập đền thờ, Lý Nhiên, đừng khiến tôi cảm thấy trước kia mình nhìn lầm người, anh có biết khi tôi về nhà sau chuyến công tác, với mong muốn được gặp anh, rồi lại phát hiện anh đang làm tình cùng người khác trong căn nhà của chúng ta, tôi có cảm giác như thế nào không? Lý Nhiên, chúng ta chấm dứt rồi, tôi sẽ không bao giờ quay về bên anh nữa!”

“Hôm nay tôi thật sự rất muốn nói cho em hiểu, tốt nhất đừng chọc tôi nổi điên.” Lý Nhiên lập tức tháo xuống vẻ mặt “chuyện gì cũng từ từ” : “Chẳng lẽ em quên Lý Nhiên tôi là người nói được làm được, hiện tại tôi cũng có thể mang em về giam lại đây, không phải chỉ là leo lên giường của Quý Lương Mạc thôi sao, em cho là mình đã có thể thoát xác. . .”

Lý Nhiên còn chưa dứt lời, Mạnh Hạ cảm thấy mỗi lần nói chuyện đằng hoàng với Lý Nhiên, não của hắn đều không thể thông suốt, vì thế khi Mạnh Hạ đứng lên chuẩn bị rời đi, còn không quên dùng Vượng Tử mà Quý Lương Mạc đưa hất vào mặt Lý Nhiên.

7. Chương 7

Quý khách, bạn có muốn thưởng thức cảm giác mát mẻ vào mùa hè không? Bạn có muốn mình không hề e sợ nóng bức nữa không? Bạn có muốn lúc nào cũng duy trì trạng thái nhẹ nhàng khoan khoái không? Đừng có mà mơ, loại chuyện này làm sao sẽ đến phiên bạn chứ.

“Anh Trần, điều hòa hôm nay nhiệt độ hơi cao a.” Mạnh Hạ quay đầu nhìn về phía Trần Đông Kiệt.

Kết quả Trần Đông Kiệt so với Mạnh Hạ càng tệ hơn, bộ dáng cứng đờ, hít thở dồn dập : “Đúng! Điều hòa có hơi cao, hôm nay tôi ở văn phòng Quý tổng đã bị khí lạnh thổi cho tới trưa, muốn hỏi Quý tổng có chuyện gì, kết quả hần xúc động, khí lạnh trên người phát ra càng đáng sợ hơn.”

“ . . .” Mạnh Hạ đang định kêu Quý Lương Mạc ăn cơm nhưng sau khi nghe Trần Đông Kiệt nói thì dừng khí biến mất hầu như không còn.

“Tiểu Hạ, còn chưa ăn cơm hả?”

“Mọi người cứ đi trước.” Mạnh Hạ đáp lời, nhìn tất cả đều đi ăn cơm, lại nhìn. . . Quý Lương Mạc đang nhốt mình trong văn phòng, sau đó. . .

“Quý tổng, tôi mua bữa trưa về rồi, chúng ta cùng ăn đi.” Mạnh Hạ đến nhà ăn dưới lầu mua cơm về sau đó đi vào văn phòng của Quý Lương Mạc.

“Cậu không biết gõ cửa sao?” Được rồi, hần vẫn còn tức giận.

Mạnh Hạ đi ra ngoài, Quý Lương Mạc nhìn cánh cửa đóng lại mà mặt đen xì, chẳng phải hần chỉ nói có một câu thôi sao? Vậy mà đã xoay người bước đi? Đến khi nghe tiếng gõ cửa, tâm trạng rất xấu nói : “Vào đi.”

Khi nhìn thấy Mạnh Hạ tiến vào, không khí xung quanh Quý Lương Mạc lập tức biến thành xuân về hoa nở.

“ . . .” Mạnh Hạ cảm thấy được Quý Lương Mạc này tuyệt đối là một đứa con nít, chỉ cần mình đi ra ngoài gõ cửa thì tâm tình đã tốt hơn rồi, tuy rằng ý nghĩ của cậu cùng Quý Lương Mạc hoàn toàn không dính dáng gì với nhau.

“Món cá om cà này làm không tồi, anh nếm thử xem.” Mạnh Hạ vừa cầm đầu ăn cơm vừa nói, kết quả nhìn thấy Quý Lương Mạc buông đũa xuống : “Anh làm gì thế?”

“Không phải cậu muốn dứt tôi ăn sao?”

“Sao phải thế?” Mạnh Hạ thiếu chút nữa là nghẹn cứng họng.

“Trên TV thường chiếu khi có người nói những lời này, cô gái nhất định sẽ cầm đũa dứt cho hần.”

“ . . .” Mình sai rồi, thật sự sai rồi, thì ra mặt than cũng xem phim tình yêu chiếu lúc tám giờ. Mạnh Hạ yên lặng nuốt miếng cơm thiếu chút nữa khiến cậu nghẹn chết, sau đó cầm đũa gấp một miếng cho vào chén Quý Lương Mạc : “Ăn nhanh đi.”

“ . . .” Được rồi, tuy rằng không giống như hần tưởng tượng, có điều Quý Lương Mạc vẫn tương đối vừa lòng, cầm đũa tiếp tục ăn cơm.

“Sáng nay còn tỏa ra hơi lạnh, vừa nãy lại nhìn thấy bên người Quý tổng như có hoa hồng nở, nhất định là tôi xuất hành không xem hướng rồi.” Buổi chiều Trần Đông Kiệt đi vào công ty, khi đến gần Mạnh Hạ thì nói như vậy.

“Ha ha. . .” Mạnh Hạ cười cười.

“Xem ra tôi phải chuẩn bị mua thuốc cảm mạo” Trần Đông Kiệt lắc đầu nói.

“Sao vậy? Anh bị cảm hả?”

“Đêm nay tôi nhất định sẽ bị cảm mạo, cậu chưa từng nghe qua sao? Nóng lạnh luân phiên, cẩn thận bị sốt.”

“ . . .”

Sau khi tan tầm cầm giỏ lên chuẩn bị đi Mạnh Hạ đột ngột dừng bước, nhìn nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn thấy Quý Lương Mạc ở góc bên phải thang lầu, vậy ra lần trước anh cũng ở chỗ này sao? Vậy sao tôi lại nhìn thấy anh nhỉ? Ash! Tan tầm không phải trực tiếp đi thang máy sao? Chẳng lẽ mệnh của mình là phải đi thang bộ ư? Mạnh Hạ vừa nghĩ vừa đến gần Quý Lương Mạc : “Quý tổng, thật là trùng hợp, cùng về nhé?”

Quý Lương Mạc thực nghiêm nghị lắc đầu : “Không phải tình cờ, tôi đang đợi em.”

“ . . . ”

Hai người đi bộ về nhà, cũng không xa lắm, mất khoảng hai mươi phút, chính là trong hai mươi phút này vẫn trầm mặc như vậy, im lặng là vàng, chỉ có điều không thấy Mạnh Hạ phát tài a, vì thế cậu nói : “Quý tổng, có muốn cùng ăn cơm không?”

“Được.” Hần cơ hồ không hề nghĩ ngợi mà trả lời ngay.

Sau đó Mạnh Hạ nhìn thấy Quý Lương Mạc xoay người đi đến siêu thị, lập tức gọi hần lại : “Anh đi phía đó làm gì?”

“Mua thức ăn a, không phải em mời tôi đến nhà ăn cơm sao?” Quý Lương Mạc đáp với vẻ mặt “Sao em cứ hỏi những chuyện đương nhiên thế.”

“ . . . ” Là cùng ăn cơm với nhau, chứ không phải đến nhà tôi ăn cơm a! Quý Lương Mạc này có cái đặt chức năng vụn vặt ý của người khác sao?

“Tôi muốn ăn cá om cà.”

“ . . . ” Nhìn thấy bộ dáng Quý Lương Mạc đứng ở quầy rau củ chỉ vào cà mà nói, Mạnh Hạ xoay người không thèm để ý tới tự mình đi mua thức ăn.

“Tôi muốn ăn cá om cà.”

“Ha ha! Quý khách thích ăn cá om cà hả? Anh có thể mua về nhà nói vợ nấu cho ăn a.” Cô nhân viên sau khi nhìn thấy một người cao lớn đẹp trai nhưng lại mặt than chỉ vào trái cà nói hai lần muốn ăn cá om cà thì lộ ra vẻ mặt đầy hắc tuyến nói.

Quý Lương Mạc trầm tư một lát rồi nói : “Vợ không cho làm.”

Mạnh Hạ rốt cục chịu không nổi tiêu sái đi qua : “Lựa cho ít cà, cảm ơn.”

Quý Lương Mạc vừa lòng gật gật đầu : “Vợ à, về nhà làm cá om cà ăn nhé.”

“ . . . ” Mạnh Hạ cúi đầu.

“ . . . ” Nhân viên siêu thị lấy cà mà tay run lên.

8. Chương 8

Ngày xưa có một mặt than, hần chưa từng nếm qua món cá om cà, ngày kia một thiếu niên cho hần món này, vì thế. . . Mặt than đã yêu món cá om cà. Đây không phải là chuyện cổ tích, mà là chuyện kinh dị. Bởi vì nếu bạn nhìn thấy một mặt than ngồi bên bàn phía đối diện, sau khi ăn món cá om cà thì lập tức có rất nhiều tim hồng nhẹ nhàng đập cánh bay xung quanh, hơn nữa phía sau còn được bonus thêm cái đuôi đang ngoe nguẩy, ờ thì cái đuôi đang ngoe nguẩy. . . Là ảo giác đi, Mạnh Hạ cảm thấy mình bệnh nặng rồi.

“Tại sao hần còn chưa đi.” Mạnh Hạ sau khi rửa chén bát sạch sẽ đi ra khỏi phòng bếp thì nhìn thấy Quý Lương Mạc ngồi trên ghế sa lon với một bộ dáng hoàn toàn tự coi mình là chủ nhà xem. . . Ừm, xem hoạt hình, Mạnh Hạ hoàn toàn sụp đổ.

“Anh. . . ”

Quý Lương Mạc nghe thấy tiếng Mạnh Hạ, liền quay đầu ngoắc cậu : “Cùng xem đi.”

“ . . .” Mạnh Hạ ngoảnh mặt làm ngơ với vẻ đầy xem thường, tui đâu phải con nít.

“Patrick Star. . .”

Mạnh Hạ yên lặng ngồi ở trong góc sofa, cậu không phải thật sự muốn xem, chỉ là. . . Được rồi, sự thật là cậu cùng Quý Lương Mạc vừa tập trung xem xong hai tập SpongeBob SquarePants phát trên đài truyền hình.

Quý Lương Mạc chăm chú nhìn về phía Mạnh Hạ : “Tôi nghĩ, chúng ta có thể thử xem sao.”

“ . . .” Bọn họ vừa mới xem phim lúc tám giờ sao? Tại sao tên này đột nhiên lại nói lời này với mình? Ngay giờ bọn họ xem SpongeBob SquarePants đúng không?

Vì thế hai người cứ ngồi đối mặt với nhau thật lâu, sau đó Quý Lương Mạc nói : “Bây giờ tôi có thể hôn em được chứ?”

“Không được!”

“Trên TV thường chiếu hai người nhìn nhau hơi lâu thì nhất định sẽ hôn môi.”

“Đó là tình nhân, anh có thấy qua trên TV hai người đàn ông ngồi nhìn nhau sao? Nếu mà có thì hai người đó cũng là kẻ thù, hơn nữa anh có xem trên TV cảnh hai người đàn ông hôn môi sao?”

“Tôi đang nói chuyện rất nghiêm túc.”

“Tôi cũng rất nghiêm túc từ chối.”

“Cậu muốn từ chối lời tỏ tình của tôi?”

“Anh có tỏ tình sao? Thêm nữa là tôi từ chối anh hôn kia mà, please, anh có thể đừng suy nghĩ quẩn quáo như vậy hay không?”

Quý Lương Mạc nhận định Mạnh Hạ đang cự tuyệt mình, vì thế xoay người bỏ đi, lúc đi ra còn đóng sập cửa lại. Được rồi. . . Quả nhiên mình và mặt than không có cách nào giao tiếp với nhau được.

Mạnh Hạ mất ngủ cả đêm, ngày hôm sau vừa mở cửa liền nhìn thấy Quý Lương Mạc, quả nhiên ánh mắt cũng mệt mỏi giống nhau, đến sớm như vậy chắc là để khám mắt của mình nhỉ. Mạnh Hạ xoa xoa mắt, kết quả khi nhìn Quý Lương Mạc vẫn là vẻ mặt than muôn thuở nhưng Mạnh Hạ lại đọc được trên trên đó ý “Biết ngay đêm qua em cũng mất ngủ”. . . Được rồi, ngày hôm qua Quý Lương Mạc chỉ đùa giỡn thôi, tại mình nhạy cảm nên mới lo lắng như đồ ngốc vậy, sợ Quý Lương Mạc tức giận.

“Chào buổi sáng!”

“Chào.” Quý Lương Mạc nói xong lại chìa ra một hộp sữa Vượng tử.

“ . . .” Rất cuộc là ai nói với anh là tôi thích uống Vượng tử hả? Mạnh Hạ khóc không ra nước mắt.

. . .

“Hạng mục lần này, tôi sẽ đích thân đi Hạ Môn để nói chuyện rất ráo với đối tác.” Trong cuộc họp khi nhắc tới sự hợp tác với công ty bên Hạ Môn, Quý Lương Mạc đã chốt lại một câu như vậy.

Mạnh Hạ ngồi một bên ghi biên bản, đến khi ngẩng đầu lên, toàn bộ phòng họp chỉ còn lại Quý Lương Mạc vẫn đang nhìn chăm chăm vào cậu, ánh mắt của Quý Lương Mạc thẳng thắn khiến Mạnh Hạ mất tự nhiên cầm biên bản muốn đi ra ngoài, kết quả nghe Quý Lương Mạc gọi cậu lại : “Em đi cùng tôi.”

Mạnh Hạ dừng bước nhìn về phía Quý Lương Mạc : “Tôi có thể nói không sao?”

“Không thể.”

“ . . .” Đây căn bản là không có nhân quyền a.

Trước đây Mạnh Hạ vốn thường đi công tác, chỉ cần mang theo vài món quần áo, cho nên lần đi công tác này, trước đây đến nhà Triệu Hiểu như thế nào, thì bây giờ xách đi y chang như thế, kiểm tra hộ chiếu, giấy

chứng minh xong, Mạnh Hạ nhẹ nhàng thở ra nằm lên giường, trong đầu lại vô tình nhớ đến ngày đó lúc ngồi xem TV, Quý Lương Mạc thực nghiêm túc nói quen nhau, di động đúng lúc vang lên, tiếng chuông này để sát bên tai hoàn toàn có lực sát thương vô hạn, nhìn thoáng qua màn hình, lực sát thương càng thêm khủng bố : “Alo. . .”

“Ừm.”

“Quý tổng?”

“Ừm.”

“ . . .” Mạnh Hạ không biết nên nói gì, đang định cứ trầm mặc như vậy thì ở bên kia Quý Lương Mạc mở miệng : “Tôi chỉ muốn nói cho em biết, tôi rất nghiêm túc theo đuổi em, cho nên. . . Ngủ ngon.”

Nhìn cuộc gọi đã chấm dứt trên di động, mặt Mạnh Hạ lại một lần nữa bắt đầu nóng ran lên, Quý Lương Mạc gọi điện đến chỉ để nói vậy thôi sao? Rốt cuộc thì dây thần kinh não của anh ta kết nối thế nào vậy? Chẳng phải không hay nói giỡn sao? Mặt than sẽ dùng âm điệu phiến tình như vậy để chúc ngủ ngon sao? Được rồi. . . Mạnh Hạ cảm thấy tim mình dao động.

9. Chương 9

Đôi khi, sức lao động của con người sẽ trở thành vô hạn nếu sự bóc lột cứ không ngừng đổ tới, sau khi Mạnh Hạ theo Quý Lương Mạc xuống máy bay thì ngay cả khách sạn cũng chưa ghé qua, liền hộ tống Quý Lương Mạc đến chi nhánh của Tường Phi ở Hạ Môn, Mạnh Hạ buông hành lý trong phòng làm việc rồi ngồi lên ghế mà thở, nhìn qua cửa kính thì thấy Quý Lương Mạc cầm văn kiện đang đang nói chuyện với một người nào đó, khuôn mặt nghiêng kia làm Mạnh Hạ nhìn đến thần ra, mãi đến khi Quý Lương Mạc xoay người nhìn qua, Mạnh Hạ mới hoàn hồn ngay lập tức cúi đầu.

“FML, tên này sẽ không phát hiện ra mình nhìn hấn chứ. . . Thật là mất mặt mà.” Mạnh Hạ đang nhủ thầm, thì trên đỉnh đầu vang lên giọng nói : “Em nhìn tôi, khiến tôi rất vui.”

“ . . .” Mạnh Hạ ngẩng đầu liền đối diện với ánh mắt của Quý Lương Mạc, người kia đang nhìn mình bằng ánh mắt chân thành tha thiết. . . Vì thế Mạnh Hạ bắt đầu nghĩ quẩn quanh - anh là đôi mắt của em, dẫn em đi nhìn xem sự thay đổi của bốn mùa.

Được rồi, Mạnh Hạ vừa giật bắn mình bởi chính ý nghĩ vừa xẹt qua trong đầu.

“Quý tổng, anh vừa mới nói gì vậy?” Mạnh Hạ đứng ở cửa khách sạn hỏi.

“Àh, chỉ đặt một phòng.”

“Sao vậy? ?”

“Bởi vì họ nói chỉ còn một phòng.”

“ . . .” Mạnh Hạ cơ hồ phun máu, anh nghĩ tôi là con nít ba tuổi sao? Vì thế Mạnh Hạ đi thẳng đến trước quầy tiếp tân : “Xin hỏi còn phòng không?”

“Dạ còn, quý khách, anh muốn đặt phòng sao?” Cô gái tiếp tân mỉm cười đáp.

Mạnh Hạ xoay người nhướng mày với Quý Lương Mạc, kết quả Quý Lương Mạc hoàn toàn không đổi sắc mặt mà đi tới : “Tôi nói, chỉ còn một phòng.”

“ . . . Quý khách? Thật ra vẫn còn. . .” Lời nói tiếp theo của cô gái tiếp tân bị ánh mắt của Quý Lương Mạc bóp chết.

“Chỉ còn một phòng.” Quý Lương Mạc nói với cô gái tiếp tân.

“Ah. . . Xin hỏi quý khách, rốt cuộc anh muốn còn hay là không vậy?” Cô gái tiếp tân bị Quý Lương Mạc nhìn cơ hồ suýt khóc, cuối cùng nói : “Đúng vậy, chỉ còn một phòng thôi.”

“ . . .” Đây, anh có biết kiểm chế là gì không? Mạnh Hạ đứng một bên nhìn, cảm thấy mình hoàn toàn bị đánh bại.

Quý Lương Mạc vừa lòng, mà hắn có vừa lòng hay không thì biểu hiện vẫn trưng ra bộ mặt than y như cũ, chỉ thay đổi xiu xiu là xung quanh nở đầy hoa hồng nhỏ, hắn cầm tay Mạnh Hạ : “Em xem, tôi đã nói chỉ còn một phòng mà.”

“Tôi không ngại đi khách sạn khác đâu.” Mạnh Hạ vừa đi vào thang máy vừa nói.

Quý Lương Mạc cũng đi vào, nhìn Mạnh Hạ : “Tôi đã nói, tôi rất nghiêm túc theo đuổi em.”

“ . . . Nhưng chuyện này cùng thuê phòng có quan hệ gì sao?”

Quý Lương Mạc tự hỏi một lát rồi nói : “Trong sách nói, yêu nhau, muốn gia tăng tình cảm, biện pháp tốt nhất là ở cùng phòng.”

Được rồi, Mạnh Hạ đã đánh giá thấp cuốn sách vạn năng của Quý Lương Mạc, cơ mà, mình là người yêu của hắn từ khi nào nhỉ?

Thong thả tắm rửa xong đi ra liền nhìn thấy Quý Lương Mạc đang ngồi trên ghế sa lon, bàn tay nhẹ lướt trên những con chữ của laptop, Mạnh Hạ vì không muốn để lộ ra cảm xúc lo âu trên khuôn mặt, vì thế đi qua ngồi xuống : “Rốt cục thì công ty đã xảy ra chuyện?”

Quý Lương Mạc gật gật đầu : “Có một lô hàng xảy ra vấn đề.”

“Tổng công ty bên kia có kịp giao hàng mới không?” Mạnh Hạ hỏi.

Quý Lương Mạc lắc đầu : “Đã gọi điện thoại rồi, tối thiểu cũng phải hai ngày sau, mà ngày mai đã phải giao hàng rồi.”

“Trước tiên đừng lo lắng, ngày mai anh tới công ty, tôi sẽ đi đàm phán với bên kia, hắn là có thể dời lại một ngày.” Kỳ thật Mạnh Hạ cảm thấy từ lúc vào Tường Phi đến giờ mình vẫn chưa làm gì nên hồn, rốt cục lần này có thể phát huy năng lực rồi.

Quý Lương Mạc cũng không tỏ thái độ gì, Mạnh Hạ đẩy hắn một cái : “Anh tắm rửa đi, ngày mai còn có việc phải làm.”

Quý Lương Mạc nhìn về phía Mạnh Hạ chỉ chỉ : “Em, đối nội.” Sau đó chỉ vào mình : “Tôi, đối ngoại, cho nên em đến công ty, tôi đi đàm phán.”

“ . . .”

Ngày hôm sau Quý Lương Mạc và Mạnh Hạ tới công ty, mãi cho đến giờ cơm trưa cũng không thấy Quý Lương Mạc có vẻ gì là sốt ruột, Mạnh Hạ cảm thấy kì lạ, nhưng Hoàng Thượng không vội, vậy mình gấp làm gì. Vì thế buông đũa xuống : “Hôm qua anh điện thoại hẹn thời gian với bên kia rồi chứ?”

Quý Lương Mạc gật đầu : “Hai giờ chiều, cho nên trong khoảng thời gian này tôi sẽ tiếp đãi em, em không cần gấp.”

“ . . .” Anh mới cần tiếp đãi, cả nhà anh đều cần tiếp đãi!

Đúng một giờ rưỡi Quý Lương Mạc đi theo quản lý ra ngoài, tới nơi hẹn với đối phương, thế nhưng người trong quán cà phê lại khiến hắn nhứ mày.

Lý Nhiên nhìn thấy Quý Lương Mạc thì sửng sốt, sau đó nở nụ cười : “Tôi còn tưởng rằng anh sẽ phái Tiểu Hạ đến, nếu không tôi cũng chẳng cố ý chờ ở nơi này.”

Quý Lương Mạc ngồi xuống nhìn Lý Nhiên : “Chuyện trong nhà em ấy phụ trách, tôi lo việc bên ngoài.”

Chỉ một câu đáp trả đã khiến sắc mặt Lý Nhiên sầm xuống : “Quý tổng, tôi nghĩ anh không biết tôi và Lâm tổng mỗi người có một nửa cổ phần ở công ty này, hôm nay tôi tới đây, hắn là anh đã đoán được, nếu tôi không đồng ý kéo dài thời hạn, tổn thất của công ty anh cũng không nhỏ.”

“Biết rõ có người gian lận, nhưng không nghĩ tới lại là anh.” Quý Lương Mạc lại rất bình tĩnh.

“Quý tổng, tôi khuyên anh lấy đại cục làm trọng, anh chỉ cần sa thải Tiểu Hạ, tôi đương nhiên có cách làm cho em ấy quay về, chuyện hợp tác giữa chúng ta vẫn bình thường.”

“Anh cũng đâu có lấy đại cục làm trọng, tôi tự hỏi anh thông minh hơn tôi chỗ nào nhỉ.”

“Xem ra Quý tổng quyết tâm vi phạm hợp đồng?” Lý Nhiên đứng lên đi ra ngoài : “Tôi sẽ có cách bắt anh phải thỏa hiệp, hẹn gặp lại, Quý tổng.”

10. Chương 10

Mạnh Hạ vội vàng làm xong mọi việc của công ty sau đó ở luôn trong văn phòng chờ, nhưng đến tối vẫn không thấy Quý Lương Mạc trở về, gọi di động cho đối phương thì điện thoại chẳng có người bắt máy, bất đắc dĩ đành phải quay về khách sạn xem có phải hần đã về đó hay không, kết quả mới vừa xuống xe liền nhìn thấy Lý Nhiên đứng nhìn cậu cười cười, Mạnh Hạ cảm thấy buồn nôn, ngoảnh đầu qua một bên, không thèm nhìn hần mà tiếp tục bước đi.

Kết quả mới vừa đi hai bước đã bị Lý Nhiên nắm tay kéo lại : “Tiểu Hạ, em đừng vội, tôi tới đây là muốn giải thích, tôi sai rồi, xin lỗi.”

Mạnh Hạ quay đầu nhìn về phía hần, tựa hồ người trước mắt không phải là Lý Nhiên mà cậu biết, kết quả bị ánh mắt thâm tình kia của Lý Nhiên làm cho giật mình, vì thế cảnh giác nhìn Lý Nhiên : “Anh lại muốn giở trò gì đây?”

Đáy mắt Lý Nhiên hiện lên một tia bi thương, ôm Mạnh Hạ vào trong ngực : “Tôi biết cho dù mình có nói gì cũng vô ích, có điều Tiểu Hạ à, tôi chưa từng thích ai giống như em cả, tình cảm này cũng có đôi khi lạnh nhạt, chính là tôi không muốn chia tay với em, tôi nghĩ tôi muốn sống với em dài lâu.”

“A . .” Mạnh Hạ nhẹ bật cười : “Lý Nhiên, nếu như anh nói những lời này vào thời điểm tôi vẫn đang cố chịu đựng, thì khẳng định tôi sẽ giống như đồ ngốc ngay lập tức gạt đầu, nhưng cái mà anh gọi là thích ấy chính là vừa quay lưng đã lên giường với người khác phản bội tôi, tình cảm của anh thật sự quá rẻ tiền.”

Lý Nhiên nhẹ vỗ về lưng Mạnh Hạ : “Tôi cảm thấy bây giờ có thể ôm em như vậy thì đặc biệt thỏa mãn, Tiểu Hạ, chúng ta không cần cãi nhau nữa, hãy sống tốt được không? Sau này tôi sẽ không như vậy nữa.”

Mạnh Hạ sững sốt, nhìn vào mắt Lý Nhiên, muốn đọc thấu suy nghĩ của hần lúc này, có điều không biết rốt cuộc hần thiệt tình, hay là diễn quá tốt, Mạnh Hạ thật sự không nhìn ra được gì, mình nên tin tưởng? Chính là chẳng phải đã nói sao? Một lần bị rấn cần ba năm sợ đây thường, Mạnh Hạ đẩy Lý Nhiên ra, ôn tồn nói : “Lý Nhiên, chúng ta hãy chia tay trong vui vẻ đi.”

Lý Nhiên nhìn Mạnh Hạ, thật lâu sau hần đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó ươn ướt lăn trên má, Lý Nhiên cảm thấy thực ra mình yêu Mạnh Hạ, chỉ có điều cho dù hần yêu Mạnh Hạ cũng không có nghĩa là sẽ không phát sinh quan hệ với những người khác, tim của hần đặt trên người Mạnh Hạ, sau khi nghe Mạnh Hạ nói những lời này, Lý Nhiên thậm chí cũng không biết tại sao mình lại đau lòng đến mức vô thức rơi nước mắt, kéo tay Mạnh Hạ cơ hồ như cầu xin : “Tiểu Hạ, đừng chia tay được không?”

“Lý Nhiên. . .” Lần đầu tiên nhìn thấy một Lý Nhiên yếu ớt như vậy, chân tay Mạnh Hạ cũng luống cuống hần lên, đưa tay định lau nước mắt cho hần, cuối cùng vẫn chỉ nắm chặt lại rồi quay mặt về phía khác.

“A . .” Lý Nhiên nở nụ cười : “Em thật sự thích Quý Lương Mạc rồi sao? Tôi cứ nghĩ em chỉ là tức giận với tôi, em cũng biết nếu dồn tôi vào tuyệt vọng, tôi có thể làm ra bất cứ chuyện gì.”

Nghe được lời của Lý Nhiên, Mạnh Hạ cơ hồ theo phản xạ có điều kiện nhìn về phía hần ta : “Anh đã làm gì anh ấy?”

“Không có gì, chỉ có điều, nếu muốn tìm được hắn, thì phải xem em thế nào.” Lý Nhiên buông tay Mạnh Hạ ra : “Nếu khi em tìm được mà hắn vẫn chưa bị tra tấn tới chết, xem như hắn mạng lớn.”

“Lý Nhiên, đồ khốn kiếp.” Mạnh Hạ cơ hồ dùng hết sức lực toàn thân đánh một quyền vào mặt Lý Nhiên, Lý Nhiên lão đảo rồi ngã xuống, Mạnh Hạ cũng không thèm nhìn hắn, chạy ra ngoài, vừa chạy vừa lấy di động ra định gọi điện thoại, chính là vô cùng hoảng loạn, giọng nói của Lý Nhiên bất chợt vang lên bên tai cậu : “Tôi đã nói rồi, có chết cũng sẽ không kết thúc với em.”

Lý Nhiên ôm Mạnh Hạ đã bất tỉnh, đưa tay vuốt ve mặt của cậu : “Đừng ép tôi, nếu không tôi thật sự sẽ giết chết em, cho dù không yêu, cũng không cho phép em sống cùng người khác.” Huống chi, tôi lại biết mình yêu em. Lý Nhiên lấy ra một cái ống chích tiêm vào cổ tay Mạnh Hạ : “Cứ ngủ ngon nhé, lúc em tỉnh lại thì đã quay về nhà của chúng ta rồi.”

Giống như bị người ta bóp cổ, Mạnh Hạ giãy dụa mãnh liệt như thế nào cũng không thoát khỏi cái cảm giác hít thở không thông này, đầu từ từ thanh tỉnh lại, chậm rãi mở mắt ra, bị ánh sáng đèn rọi thẳng vào khiến cậu chảy nước mắt, chợt nghe thấy : “Bảo bối, sao lại khóc? Tôi không muốn bóp chết em, em đừng khóc nữa được không?”

Hiện tại Mạnh Hạ nghĩ thầm có lẽ mình đang nằm mơ, bằng không sao lại nghe được thanh âm biến thái của Lý Nhiên. Ngay sau đó liền cảm giác mình bị hắn ôm vào trong lòng, Lý Nhiên để cằm ở trên đầu của cậu : “Bảo bối, có chỗ nào không thoải mái hay không? Có thể là thuốc dùng quá liều, em đã ngủ hai ngày rồi, em nhìn xem chúng ta về nhà rồi này.”

“Lý Nhiên?” Mạnh Hạ sửng sốt, sau đó nói : “Vừa rồi anh mới làm gì vậy?”

Lý Nhiên nở nụ cười : “Anh? Sợ em tỉnh lại sẽ lại muốn bỏ đi, cho nên muốn em chết chung với tôi ở chỗ này, có điều tôi phát hiện mình vẫn không xuống tay được.”

Thanh âm Lý Nhiên trầm thấp như đang nói chuyện bình thường, nhưng Mạnh Hạ thì toàn thân đổ mồ hôi lạnh, hai tay bắt đầu không thể khống chế run rẩy hẳn lên : “Anh muốn giết tôi?”

“Em không cần sợ, chỉ cần ngoan ngoãn ở đây, tôi có thể cam đoan em không có việc gì, về phần Quý Lương Mạc, chỉ cần sau này em không rời xa tôi, không ra khỏi nhà, tôi sẽ tha cho hắn.”

Mạnh Hạ đau đầu nhắm mắt lại : “Anh đang phạm pháp đấy, Lý Nhiên, đầu anh có bệnh rồi!”

Lý Nhiên đứng lên rồi buông một tiếng cười lạnh : “Đúng vậy, tôi có bệnh đấy, nếu chẳng phải do em tự nhiên nói chia tay, tôi sẽ giống như người bị bệnh tâm thần sao?”

“Anh không yêu vì sao không chịu buông tha tôi?” Mạnh Hạ lớn giọng.

Lý Nhiên thay đổi bộ dáng dữ tợn vừa rồi kéo Mạnh Hạ ôm vào trong ngực : “Xin lỗi, tôi không nên hung dữ, chắc là em đói bụng rồi, chờ em ăn no chúng ta lại từ từ nói chuyện này được không?”

Lý Nhiên hoàn toàn không hỏi ý của Mạnh Hạ, xoay người đi ra ngoài, Mạnh Hạ thừa dịp Lý Nhiên rời đi thì nhanh chóng xuống giường, sau khi đi đến mở cửa lại phát hiện cửa đã bị khóa, Mạnh Hạ ra sức kéo cửa ra, thanh âm bên ngoài lại làm cho sắc mặt cậu trắng bệch : “Quả nhiên em vẫn muốn bỏ đi đúng không? Em chẳng ngoan gì cả, nếu vậy vẫn nên giam lại trong này thì tốt hơn.”

Mạnh Hạ hít sâu một hơi, ngồi lại bên giường, lúc này mới nhìn rõ mình đã trở về nơi mà trước kia cậu và Lý Nhiên chung sống, cậu chán nản “Hừ” một tiếng : “Mạnh Hạ, mày thật là xúi quẩy.”

11. Chương 11

Vào ngày hôm sau, Lý Nhiên nhận được một cuộc điện thoại, sau khi nghe xong sắc mặt rất khó coi, hắn ném di động xuống đất, sau đó lấy trong tủ quần áo ra một sợi dây thừng đi về phía Mạnh Hạ : “Tôi có việc, em ngoan ngoãn ở nhà chờ tôi.”

Mạnh Hạ nhắm mắt lại nằm trên giường, cảm giác tay mình bị ngoặt ra sau lưng, mở mắt ra liền nhìn thấy Lý Nhiên đang ôm cậu, tay đang hí hoáy ở phía sau : “Lý Nhiên, tôi không phải là phạm nhân! Buông ra!”

“Tôi muốn giữ được em, cũng chỉ có thể trối lại, bằng không lúc tôi quay về, chắc chắn em đã chạy mất.” Lý Nhiên nói xong thì việc trên tay cũng đã làm xong, sau đó hôn lên trán Mạnh Hạ : “Chờ tôi về.”

Sau khi thấy Lý Nhiên đi ra ngoài, Mạnh Hạ bắt đầu giãy dụa hai tay xem có thoát ra được không, tiếc là toàn thân bị trói giống như cái bánh chưng không thể nhúc nhích, nghĩ rằng Lý Nhiên nhất định là có việc gì gấp, chắc thời gian lâu mới về, Mạnh Hạ đánh bạo lăn xuống đất, nhích từng chút đến gần cái bàn đặt một hồ cá nhỏ : “FML, lão tử đời này chưa bao giờ phải ghen khuất như bây giờ.”

Lăn qua đụng vào bàn, hồ cá trên bàn lung lay, Mạnh Hạ chỉ có thể lăn tới lăn lui như vậy để đụng vào bàn, khi còn chưa kịp lăn ra xa, hồ cá rơi xuống, Mạnh Hạ bị nước đổ ụp lên người, sau đó thì nghe tiếng thủy tinh vỡ, Mạnh Hạ hành động bất tiện lập tức lăn qua, lưng nằm trên đồng miếng thủy tinh, Mạnh Hạ hít sâu một hơi cố gắng ngồi dậy, lấy tay nhặt lên một miếng kính vỡ bắt đầu cắt dây thừng, nhưng vì bị trói rất chặt, cho nên cậu cắt luôn vào cổ tay của mình.

Lúc Quý Lương Mạc tiến vào liền nhìn thấy toàn thân Mạnh Hạ ướt sũng, trên lưng loang lổ vết máu mới kêu lên một tiếng kinh tâm động phách, nhưng cậu vẫn đang cầm mảnh kính cắt vào cổ tay, bèn đi tới giật mảnh kính trong tay Mạnh Hạ : “Em vì sao phải tự sát?”

“ . . . ” Lực chú ý của Mạnh Hạ hoàn toàn đổ vào việc cắt đứt sợi dây, Quý Lương Mạc xuất hiện làm cho cậu căn bản không kịp phản ứng, ngơ ngác quay đầu nhìn về phía Quý Lương Mạc : “Quý Lương Mạc?”

“Đi bệnh viện trước.” Quý Lương Mạc nói xong cời trối cho Mạnh Hạ.

“Anh vào bằng cách nào? Chẳng phải hấn khóa cửa sao?” Quý Lương Mạc không cẩn thận đụng vào vết thương trên cổ tay Mạnh Hạ, khiến Mạnh Hạ đau xuyết xoa.

Quý Lương Mạc lấy ra một sợi kềm : “Chuyên này, thường hay làm.”

Nếu Mạnh Hạ không nhìn lầm, tên này mới vừa rồi là đang đắc ý đi, vì thế Mạnh Hạ lại một lần nữa hoài nghi, rốt cuộc Quý Lương Mạc làm nghề gì? Có thể dùng một sợi kềm mở cửa này nọ, còn nói thường hay làm nữa chứ.

Dù sao Mạnh Hạ nghĩ đời này mình cũng không bao giờ muốn bước chân vào nơi này, khi rời đi cùng Quý Lương Mạc, cậu ôm cổ Quý Lương Mạc, mình và Lý Nhiên thật sự chấm hết rồi. . . Rõ ràng có thể chia tay trong vui vẻ, vì sao lại biến thành tình trạng này.

“Chẳng phải anh bị Lý Nhiên giam giữ sao?” Mạnh Hạ nằm trên giường bệnh hỏi.

Quý Lương Mạc dời tầm mắt khỏi màn hình di động : “Không có, chỉ bị người ta vây đánh một trận, sau khi trở về phát hiện em biến mất, nhờ người tìm, Lạc Minh Văn nói em bị Lý Nhiên bắt rồi.”

“Lạc Minh Văn?”

“Đúng.”

“Tại sao anh lại quen biết hắn?”

“Từ nhỏ cùng nhau lớn lên.”

“ . . . ” Tại sao mình và Triệu Hiểu cũng cùng nhau lớn lên, mà lại không biết bạn trai hiện tại của cậu ta và Quý Lương Mạc là thanh mai trúc mã a?

“Tôi cảm thấy có lẽ sau này khẳng định mình sẽ bị ám ảnh.” Mạnh Hạ vừa lơ đãng nói như vậy, lại không để ý thấy Quý Lương Mạc trong nháy mắt hiện lên vẻ lo lắng.

“Tiểu Hạ?” Triệu Hiểu cầm theo bình giữ ấm đi vào, phía sau là Lạc Minh Văn cũng theo sát gót.

Nhất thời hai mắt Mạnh Hạ tỏa sáng : “Triệu Hiểu, nhanh đi, cho tớ ăn nào.”

“Cứ như con gấu nhỏ ấy, cậu như này mà gọi là mới thoát khỏi ngục tù đó hả?” Triệu Hiểu nói xong ngồi xuống mở bình giữ nhiệt ra.

Ánh mắt Mạnh Hạ không rời một li khỏi bình giữ nhiệt : “Tớ nhìn thấy Lý Nhiên liền buồn nôn, cơ bản không ăn vào nổi cái gì cả, cậu chỉ có thể chắc chắn một điều rằng bây giờ tớ vẫn còn sống là tốt lắm rồi.”

“Chuyện thế nào rồi?” Quý Lương Mạc hỏi.

Lạc Minh Văn đứng bên cạnh nở nụ cười : “Hắn động tay động chân vào hàng hóa của cậu, đương nhiên tôi cũng có thể làm như vậy với hắn, cậu không phát hiện ra khi hắn nhận được cuộc điện thoại kia sắc mặt đen thui sao, tôi gọi hàng qua cho Lý tổng rồi, dù sao thì cậu vừa biết vợ bé nhỏ của mình biến mất, ngay cả công việc cũng không thêm để ý.” Lạc Minh Văn nói xong nhướn mày : “Người anh em, lần này tính tạ ơn thế nào đây?”

“ . . . ” Mạnh Hạ ngồi một bên nghe được đầu liền đau nhức, câu “Vợ bé nhỏ” trong miệng Lạc Minh Văn khẳng định không phải là mình, vì thế Mạnh Hạ buông bình giữ nhiệt nằm xuống giường, kéo chăn trùm lên đầu.

“Bộ cậu không sợ vết thương bị nhiễm trùng sao?” Triệu Hiểu nói xong kéo chăn ra.

Mạnh Hạ nói : “Cậu không cần quan tâm tôi, hiện tại tôi không muốn nói chuyện!”

Quý Lương Mạc lại hơi sững sốt, sau đó nói : “Để em ấy yên tĩnh một chút, chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

“Anh nói Tiểu Hạ có thể bị ám ảnh hả?” Đứng trên hành lang Triệu Hiểu nghe thế thì nở nụ cười : “Tôi không thấy cậu ấy có vấn đề gì cả, tên nhóc này, rất khỏe mạnh đấy.”

“ . . . ” Lạc Minh Văn ở một bên lại không nói gì, chỉ cau mày nhìn Quý Lương Mạc, sau đó vỗ vỗ vai hắn : “Chuyện của cậu ấy và cậu không giống nhau.”

Quý Lương Mạc không nói, chỉ im lặng thừa nhận cách nghĩ của mình.

Mà sự buồn bực của đương sự Mạnh Hạ chính là mình cứ nhiên chỉ vì một cái nhìn của Quý Lương Mạc mà vui vẻ, vì thế tự hỏi chẳng lẽ mình thật sự động tâm với mặt than sao?

12. Chương 12

Từ sau khi Mạnh Hạ xuất viện thì biểu hiện của Quý Lương Mạc rất không bình thường, chỉ cần Mạnh Hạ vào WC, Quý Lương Mạc lập tức đi theo, sau đó dưới ánh mắt hoảng sợ của Mạnh Hạ cứ bình tĩnh đứng ở trước cửa buồng vệ sinh, vì vậy từ lúc xuất viện tới giờ Mạnh Hạ chưa một lần được đi WC cho thoải mái.

“Quý Lương Mạc! Chúng ta ra ngoài một chút đi.” Mạnh Hạ ngồi đối diện với giường của Quý Lương Mạc nói.

Đổi lấy chính là một cái nhìn thoáng qua của Quý Lương Mạc, sau đó nằm xoay lưng lại.

“ . . . ” Nhưng khi Mạnh Hạ xuống giường, ngay lập tức Quý Lương Mạc đi theo, Mạnh Hạ chịu không nổi đóng cửa lại nhốt Quý Lương Mạc ở bên ngoài.

Triệu Hiểu đứng một bên cố gắng nén cười, cuối cùng chịu không nổi nữa vỗ vỗ vai Mạnh Hạ : “Hiện tại Quý Lương Mạc chính là phụ huynh của cậu.”

“Cậu mới là phụ huynh, cả nhà cậu là phụ huynh!” Mạnh Hạ trừng mắt liếc Triệu Hiểu.

Quý Lương Mạc nói hắn muốn chịu trách nhiệm với Mạnh Hạ, Triệu Hiểu ngay lập tức lấy cớ Mạnh Hạ bị thương cử động bất tiện, cho nên đóng gói đồ đạc của Mạnh Hạ đưa đến trước cửa nhà Quý Lương Mạc.

Mạnh Hạ ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách, ánh mắt vẫn dè chừng nhìn về hướng phòng ngủ, Triệu Hiểu vui vẻ : “Nhìn cậu như vậy giống như vợ của hắn ấy, hai người không phải thật sự có gì đấy chứ?”

“ . . . ” Mạnh Hạ thu hồi tầm mắt không thêm để ý tới Triệu Hiểu mà nhìn về phía Lạc Minh Văn : “Tôi đã luôn muốn hỏi anh, anh ấy sao lại trở thành như thế vậy?”

Lạc Minh Văn cũng không vội trả lời, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím, sau khi trên màn hình hiện lên hai chữ Turn off mới ngắt đầu rời mắt khỏi màn hình : “Hồi còn bé cậu ấy bị bảo mẫu ngược đãi, chú di thường ở nước ngoài, Quý Lương Mạc vì việc học tập cần phải có hoàn cảnh ổn định cho nên vẫn ở trong nước, cho nên mới mời bảo mẫu, nhưng người kia thường hay đánh đập, còn dùng thuốc lá làm bỏng cậu ấy, tôi nhớ rõ, lần đó đi tìm cậu ấy, thấy bảo mẫu kia luống cuống dấu diếm cái gì đó, tôi cảm thấy bất an, vào phòng tìm hồi lâu cuối cùng mới thấy cậu ta ở trong tủ quần áo, dáng vẻ của cậu ấy. . . khiến người khác cảm thấy bức bối, toàn thân chẳng có chỗ nào lành lặn, cuộn mình trong tủ quần áo run lấy bầy.”

Lạc Minh Văn nói xong rút ra một điều thuốc, vắn vè trong tay một hồi lại bỏ trở lại : “Khoảng thời gian đó chỉ cần vừa nhìn thấy lửa thì cậu ấy sẽ ngay lập tức trốn vào tủ quần áo, sau đó chú và dì đưa cậu ấy ra nước ngoài, tình trạng của Quý Lương Mạc mới từ từ có cải thiện, chỉ là cậu ấy sợ tiếp xúc với người khác, vì vậy việc giao tiếp cũng trở nên khó khăn.”

“Cho nên anh ấy mới dựa vào sách vở mà nói chuyện với người khác?” Mạnh Hạ nhú mày về mặt khổ sở : “Có điều thái độ của anh ấy đối với tôi hiện nay quan hệ gì tới chuyện đó?”

Lạc Minh Văn gật gật đầu : “Ai bảo cậu lúc ở bệnh viện nói sau này khẳng định sẽ bị ám ảnh, cho nên cậu ấy cảm thấy cậu chắc chắn là gặp phải tình cảnh giống như mình, cậu muốn được quan tâm, tôi cảm thấy được, hẳn Quý Lương Mạc xem cậu là vợ, đừng thấy tên đó hiện tại quan tâm cậu hết lòng hết dạ như vậy, nói thật trước giờ tôi chưa thấy hắn đối đãi với ai tốt đến mức này đâu.”

Triệu Hiểu nở nụ cười : “Vậy là tốt rồi, cuối cùng thăng ngục vừa bị tổn thương cũng đã có thể tìm được người đàn ông thực sự hiểu và quý trọng mình.”

“Triệu Hiểu. . .” Mạnh Hạ liếc xéo Triệu Hiểu một cái : “Cậu cho đây là chuyện dụ dỗ trẻ con đấy hả?”

“Tiểu Hạ, Quý Lương Mạc và Lý Nhiên, hai người khác nhau một trời một vực, nếu cậu không biết nắm chắc thì người hối hận sẽ là chính mình đó.” Triệu Hiểu nói : “Vậy cậu cứ tiếp tục kéo dài thời gian cùng Quý Lương Mạc đi, tớ và Lạc Minh Văn về trước.”

“Ừ, đi đi.”

Lạc Minh Văn cùng Triệu Hiểu đi rồi, Mạnh Hạ thở dài, nhìn thoáng qua phòng ngủ, nhận mệnh đi vào bếp làm chút đồ ăn, sau khi cậu bưng tất cả món ăn để lên bàn, mới đến phòng của Quý Lương Mạc, thấy Quý Lương Mạc đang ngồi trước bàn lục lọi sách vở, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào mà Mạnh Hạ lại bước đến đưa tay vuốt ve khuôn mặt kia, sau đó bắt đầu nhào nặn, nghĩ muốn nhào nặn ra biểu cảm này nọ vân vân, kết quả ngay lúc cậu đang hăng say với khuôn mặt của Quý Lương Mạc, thì Quý Lương Mạc mở miệng : “Tôi có thể cười cho em xem.”

“. . .” Mạnh Hạ giật mình rút tay lại : “Gì cơ? Àh . . . Đi ăn cơm thôi.”

Quý Lương Mạc bắt lấy bàn tay Mạnh Hạ đang rút lại, dùng ngón cái vuốt ve mu bàn tay của Mạnh Hạ, cậu cũng không nói gì, thôi thì cứ mặc kệ hắn đi. Tiếp đó chợt nghe Quý Lương Mạc nói : “Sau này tôi sẽ ở bên cạnh em, nhất định không để em gặp chuyện xui xẻo nữa.”

“Đây cũng là trong sách dạy anh nói hả?”

“Không! Sách nói phải để gạo nấu thành cơm.”

“. . .” Mạnh Hạ cười xấu hổ : “Ah, vậy. . . Ăn cơm thôi, có làm món cá om cà.”

“Ừ, tôi sẽ ăn hết.” Quý Lương Mạc nói.

Mạnh Hạ cảm thấy mình không thể không chế nhạo tim được nữa, tiếng tim đập như sắp chìm chết mình, một Quý Lương Mạc như vậy. . . Mạnh Hạ nghiêng người về phía trước hôn lên môi Quý Lương Mạc, hẳn ngăn cả người, lúc Mạnh Hạ định kết thúc nụ hôn, Quý Lương Mạc lại vòng tay siết lấy eo cậu, khiến nụ hôn của hai người thêm sâu.

Mạnh Hạ đỏ mặt che miệng mình lại, Quý Lương Mạc lại rất ung dung bước xuống giường, sau đó nắm tay Mạnh Hạ : “Đây là phép lịch sự, em hôn tôi, tôi hôn trả lễ.”

“. . .” Hôn theo phép lịch sự mà đưa đầu lưỡi vào sao? Trong sách có dạy vậy sao?

“Tôi đói bụng rồi.”

“ . . . Àh, ăn cơm thôi.”

13. Chương 13

“Tại sao Quý tổng lâu như thế vẫn chưa đến công ty? Tôi nói này mọi chuyện của công ty đều giao cho tôi, áp lực rất lớn đó.”

Nghe được giọng nói oán giận của Trần Đông Kiệt ở đầu bên kia, Mạnh Hạ đành phải nói cho có lệ : “Àh. . . Chỉ là còn vướng một chút việc, anh yên tâm, chừng nào Quý tổng về chắc chắn sẽ cho anh nghỉ ngơi.”

“Muốn được vậy cũng phải do Quý tổng quyết định a, chỉ có cậu nói là được sao. . . Nhưng mà, cậu nhớ nói với Quý tổng đây, đến lúc đó nếu Quý tổng không đồng ý, cậu phải lấy sắc dụ hấn.”

“ . . . ”

Sau khi Mạnh Hạ cúp điện thoại thì Quý Lương Mạc đi tới gần ôm cậu vào trong ngực khoan khoái nhắm hai mắt lại : “Quả nhiên được ôm ngủ vẫn là thoải mái nhất.”

“ . . . ” Mặt Mạnh Hạ đầy hắc tuyến : “Quý Lương Mạc, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút nhé.”

“Không đi.” Cự tuyệt hoàn toàn không có chút do dự nào.

“Em và anh ở trong nhà đã mấy ngày rồi hả? Anh tính thử xem, mỗi ngày em muốn đi mua thức ăn, thì anh giữ lại rồi kêu bọn Triệu Hiểu mang đến, em nói này . . . Quý Lương Mạc, em muốn lên mốc rồi.” Mạnh Hạ nói xong xắn tay áo mình lên : “Anh nhìn đi, mốc meo rồi này.”

“Không đi.” Vẫn từ chối không một chút do dự.

“ . . . ” Mạnh Hạ chui ra khỏi lồng ngực của Quý Lương Mạc : “Hôm nay em nhất định phải ra khỏi cửa, anh đợi ở nhà.”

“ . . . ” Mạnh Hạ vừa chuyển tầm mắt, sau đó chợt nghe Quý Lương Mạc nói : “Quá nhiều người.”

Được rồi, Mạnh Hạ mềm lòng, sau đó cầm tay Quý Lương Mạc : “Chẳng phải anh nói muốn ở bên em sao? Không có việc gì đâu, anh chỉ cần nói chuyện với em thôi, xem người ta như không khí là ổn thôi mà.”

Quý Lương Mạc nhìn Mạnh Hạ : “Em thật sự muốn đi sao?”

Mạnh Hạ do dự : “Cũng không hẳn vậy, có điều ở trong nhà nhiều ngày như vậy, thực sự em cảm thấy rất ngột ngạt.”

Quý Lương Mạc nắm tay Mạnh Hạ : “Vây đi thôi.”

Mạnh Hạ lập tức nở nụ cười, kết quả nước mắt Quý Lương Mạc đột nhiên dâng tràn, cái cảm giác này, có phải gọi là tê tâm liệt phế không.

“ . . . ” Đi bộ trong hoa viên, vài lần Mạnh Hạ cố gắng rút tay ra khỏi tay của Quý Lương Mạc, nhưng cuối cùng đều vì cái nhìn của Quý Lương Mạc mà ngừng giãy dụa, hai người cứ huyền não như vậy làm không biết mệt, cảm giác. . . Mạnh Hạ cảm thấy hồi còn đại học khi mình và Lý Nhiên yêu nhau cũng không có loại cảm giác này, thậm chí hoàn toàn không để ý đến ánh mắt quái lạ của những người xung quanh lúc nhìn thấy cậu và Quý Lương Mạc nắm tay nhau.

“Quý Lương Mạc.” Sau khi ngồi xuống ghế Mạnh Hạ nói : “Chuyện của Lý Nhiên, thật sự không có gì, vẫn luôn muốn giải thích, chuyện của bọn em làm liên lụy đến anh, thật sự có lỗi.”

Quý Lương Mạc không nói lời nào, nắm tay Mạnh Hạ thật chặt, Mạnh Hạ tiếp tục nói hết : “Kỳ thật em cảm thấy mình rất may mắn, ít nhất còn có thể gặp được anh.”

“Em đang bày tỏ sao?”

Mạnh Hạ không nhìn lầm, xung quanh Quý Lương Mạc đang nở đầy hoa hồng nhỏ : “Thế này giống bày tỏ sao?”

“Đó chính là bày tỏ.”

“ . . . Được rồi, cho là vậy đi.”

Quý Lương Mạc ôm Mạnh Hạ, ghé vào tai cậu thì thầm : “Chúng ta sống cùng nhau đi.”

Vì vậy, hai người họ đã sống cùng nhau như điều kiện tiên quyết của việc hẹn hò, Mạnh Hạ nghĩ như thế nào cũng cảm thấy có gì đó không thích hợp, sau lại túm áo Quý Lương Mạc : “FML, vì sao các bước tiến hành của chúng ta lại ngược với người khác vậy? Bình thường chẳng phải là sau khi xác định mối quan hệ mới ở chung sao?”

Quý Lương Mạc giải thích cho Mạnh Hạ, dù sao cậu cũng đã ở trong nhà của hắn, cho nên bước này xem như thông qua, còn chuyện chính thức hẹn hò chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Vì thế Mạnh Hạ thỏa hiệp, cậu cư nhiên cảm thấy Quý Lương Mạc nói thật có lý!

“Quý tổng, xem ra, ngài chính là tổ tông của tôi a.” Mạnh Hạ đi phía sau Quý Lương Mạc tiến vào công ty liền nhìn thấy Trần Đông Kiệt chật vật kêu to.

Trần Đông Kiệt sửa lại cà - vạt lệch qua một bên : “Mấy ngày nay tôi chưa về nhà, vợ tôi đang âm ỉ đòi ly hôn, Quý tổng, ngài là một anh hùng, nhiều chuyện vụn vặt như vậy cư nhiên mỗi ngày đều làm rất lưu loát.”

“Ừ, cho nên không cần mong ước ngồi vào vị trí của tôi.” Quý Lương Mạc nói.

“ . . .” Trần Đông Kiệt lau mồ hôi.

“ . . .” Khóe mắt Mạnh Hạ khẽ nhếch lên, vừa mới rồi chắc là Quý Lương Mạc nói giỡn, có điều anh làm ơn đừng nói đùa với bộ mặt nghiêm túc như thế được không?

Đi theo vào văn phòng, Trần Đông Kiệt đưa ra một phần văn kiện : “Cái này là thông báo của công ty hai ngày trước, hôm nay đến phỏng vấn.”

“Giao cho cậu ấy làm đi.” Quý Lương Mạc chỉ chỉ Mạnh Hạ.

Mạnh Hạ lập tức nhìn về phía Trần Đông Kiệt : “Đưa cho tôi, mau lên!”

“ . . .” Tại sao Trần Đông Kiệt lại có ảo tưởng Mạnh Hạ đang rất khao khát vậy kia.

Sau khi cầm văn kiện Mạnh Hạ cười vô cùng sáng lạn : “Rốt cục cũng có việc mà làm, yêu quá đi mất!”

“Ừ.” Quý Lương Mạc vui đầu trước bàn làm việc lên tiếng.

“ . . .” Anh cũng không cần phải nói theo như vậy đâu, Mạnh Hạ đen mặt nhìn Quý Lương Mạc, sau đó tâm tình vô cùng tốt mở văn kiện ra xem.

14. Chương 14

“ . . .” Xem một bản.

“ . . .” Lại xem tiếp một bản khác.

Tại sao mình lại có cái cảm giác đang xem thông tin để đi hẹn hò thế nhỉ? Mạnh Hạ để mở hồ sơ giới thiệu vắn tắt lên bàn, bản thứ nhất, là một đại thúc, có điều bạn đã gặp qua một ông chú lớn tuổi như vậy đến phỏng vấn làm nhân viên vệ sinh sao? Bản thứ hai là một thực tập sinh, nhưng mà please, đây chẳng phải bộ phận quảng cáo ngư lang, người không cần trong bản giới thiệu vắn tắt nói rằng mình rất am hiểu việc

giao thiệp với đàn ông được không? Người viết sai chính tả phải không? Không phải giao thiệp mà là quấy rối chứ gì? Rốt cuộc chỉ có bản thứ ba là tương đối bình thường một chút, có điều tại sao một bản tóm lược đáng yêu nữ tính như vậy trên phần giới tính lại ghi là “nam” vậy trời?

Quả nhiên là vật hợp theo loài, quái nhân Quý Lương Mạc này mở công ty hấp dẫn tới một đám người lập dị, Mạnh Hạ vừa nghĩ vừa liếc nhìn về phía Quý Lương Mạc.

Quý Lương Mạc buông văn kiện xuống nhìn Mạnh Hạ, sau đó Mạnh Hạ nhe răng với Quý Lương Mạc, Quý Lương Mạc bèn đi tới, đến trước bàn làm việc của Mạnh Hạ dừng lại khom lưng hôn lên môi Mạnh Hạ.

“ . . .” Mạnh Hạ đẩy Quý Lương Mạc ra : “Anh làm gì vậy?”

“Chẳng phải em muốn hôn sao?”

“ . . .” Hồi nào chứ?

“Biểu hiện vừa mới rồi của em chính là ý này.”

“ . . . Anh đã từng gặp qua trường hợp nhếch miệng nhe răng như vậy là muốn hôn sao? ? ?” Mạnh Hạ trừng mắt nhìn Quý Lương Mạc cầm văn kiện lên bỏ đi.

. . .

“ . . .” Mạnh Hạ nhìn ông chú đang ngồi trước mắt này, cố gắng muốn rút tay về, kết quả ông chú mỉm cười : “Cậu không cần sợ, ta thích phụ nữ.”

“ . . .” Thế thì chú cũng đâu cần nói lời này lúc đang sờ tay của tôi chứ! Mạnh Hạ rút tay về : “Ha ha, chú là bác sĩ khoa sản, tại sao lại muốn tới công ty của chúng tôi xin làm nhân viên vệ sinh?”

Ông chú cười nheo đuôi mắt nhìn quyền rũ : “Cậu đoán đi.”

Đoán cái con khỉ! ! Mạnh Hạ nắm chặt mép bàn cố gắng nhịn xuống ý muốn hất nó lên : “Tôi không ngại kêu người kế tiếp.”

“ . . .” Ông chú không nói gì, Mạnh Hạ đang đắc ý vì mình rốt cục có thể khiến cho ông chú này im lặng, kết quả đại thúc chợt phì cười : “Cậu thực biết đùa, tôi thích cậu rồi đấy, tên nhóc kia.”

“ . . .”

Vị thứ hai vào phỏng vấn giống y như lời ghi trên bản sơ yếu lý lịch, thật sự rất am hiểu việc quấy rối đàn ông, không! Là giao thiệp mới đúng. Mạnh Hạ ngược cầm lên khi chịu không nổi ý vừa chợt nghĩ thoáng qua là đã muốn ới : Cậu sao lại không đi quấy rối ông chú kia ! ! ! Rõ ràng hai người xứng đôi như vậy kia mà ! ! !

Người thứ ba mới vừa đi vào phỏng vấn thì đã lên tiếng : “Tôi tên là Quý Lương Thần.”

Cái tên này. . . Không phải muốn nói cho tôi nghe đây chính là anh trai của Quý Lương Mạc chứ? Mạnh Hạ nhìn tên đàn ông mặc bộ đầm liền trông kì dị đang đứng trước mặt.

Quý Lương Thần có vẻ thẹn thùng cúi đầu : “Nếu anh cứ nhìn người ta như vậy, người ta sẽ mắc cỡ đó.”

“ . . .” Người này chắc không phải là anh trai của Quý Lương Mạc đâu nhỉ?

Đang lúc Mạnh Hạ vô cùng rối rắm, Quý Lương Mạc mở cửa đi vào, sau đó. . . Sau đó cậu liền trông thấy Quý Lương Thần mặc váy liền áo chân mang giày cao gót năm phân nhào vào trong lòng Quý Lương Mạc : “Anh ~”

“Đây là em trai của anh hả?” Mạnh Hạ sau khi nói xong thì trừng lớn mắt : “Em trai của anh? ? ?”

Quý Lương Mạc gật gật đầu : “Ừ.”

Quý Lương Thần ôm cổ Quý Lương Mạc cổ ý nũng nịu : “Anh ~ Có vui không? Em biết mình mà tới đây phỏng vấn sẽ cho anh một bất ngờ thật lớn.”

Mạnh Hạ không muốn thừa nhận, rằng mình đang ghen tị, hơn nữa còn ghen với em trai có phong cách kì lạ của mặt than Quý Lương Mạc, vì thế Mạnh Hạ cầm văn kiện rời đi, cậu không muốn nhìn thấy cảnh huynh từ đệ hiểu, được rồi, thật ra câu gốc của nó chính là mẫu từ tử hiểu.

Khiến cho Mạnh Hạ buồn bực chính là - Quý Lương Mạc vậy mà không đi theo mình. Cho nên Mạnh Hạ một mình trở lại phòng làm việc sinh ra hờn dỗi: “Quả nhiên, mặt than là đồ đáng ghét nhất quả đất.”

“Nhóc cưng ~ ”

Mạnh Hạ bị cái kiểu xưng hô này làm nổi da gà, kinh hoàng nhìn về phía ông chú vừa xuất hiện trong văn phòng : “Sao chú lại vào đây?”

Đại thúc cười cười đi tới : “Tôi tới là định hỏi cậu, có phải cậu cảm thấy tôi và tên am hiểu giao thiệp với đàn ông hợp nhau hay không?”

“ . . . ” Quả nhiên là các người đang quấy rối đúng không?

Ông chú chân thành nắm tay Mạnh Hạ : “Kỳ thật tôi và hần là một đôi, nhưng tôi ấy mà, rất thích cảm giác hần đuổi tôi chạy a.”

“ . . . ” Chú thật biến thái. Mạnh Hạ muốn rút tay về.

Ông chú ghé sát bên tai Mạnh Hạ nói : “Còn nữa, vừa nãy tôi nhìn thấy sếp của cậu đi về phía này, hiện tại hần là đã nhìn thấy dáng vẻ thân mật giữa tôi và cậu rồi.”

“! ! !” Mạnh Hạ quay đầu thì nhìn thấy Quý Lương Mạc đen mặt đứng ở cửa, lúc này ông chú còn đổ thêm dầu vào lửa gửi cho Mạnh Hạ một cái hôn gió : “Nhóc cưng, nhớ tới tìm tôi a ~ ”

Mạnh Hạ lệ rơi đầy mặt, theo như trong sách thì hần là mình phải nói với Quý Lương Mạc : Hãy nghe em giải thích. . .

15. Chương 15

“Ha ha, thật là trùng hợp, anh cũng tới văn phòng a.”

Mạnh Hạ nói xong câu đó thì đã muốn cho mình một bạt tai, đúng là rác rưởi! Mình đang nói gì vậy? Đây vốn chính là văn phòng của Quý Lương Mạc mà! Tuy rằng nơi làm việc của thư kí cũng ở trong này.

“Em. . . ” Mạnh Hạ muốn nói chuyện, có điều Quý Lương Mạc nghiêm mặt nhìn theo ông chú đang rời đi, sau đó xoay người nhìn về phía Mạnh Hạ khôi phục lại dáng vẻ bình thường, Quý Lương Mạc đi tới cầm bàn tay cậu mà ông chú vừa mới nắm : “Ông ấy là cậu của tôi, em không cần để ý tới.”

“ . . . ” Ai có thể nói cho mình biết, mấy người đến đây ngày hôm nay là loại nào a?

“Người phỏng vấn thứ hai là mợ của tôi.”

“ . . . Hình như người đó là đàn ông.”

“Đúng.”

“ . . . ”

“Còn nữa, em trai tôi nói hôm nay tới là muốn gặp chị dâu.”

“ . . . ” Mạnh Hạ im lặng nuốt nước mắt : “Anh có thể cho em biết, nhà anh còn ai muốn tới nữa không?”

Quý Lương Mạc chăm chú suy nghĩ một chút rồi nói : “Cũng chỉ có mấy người đó biết anh đang theo đuổi em, nếu em muốn, tôi có thể dẫn em đi gặp mẹ.”

Mạnh Hạ ngay lập tức lắc đầu : “Không cần, anh thật khách khí.” Lúc này nên nói như vậy sao? Mạnh Hạ hoàn toàn không biết mình đang nói cái gì nữa, Quý Lương Mạc ôm Mạnh Hạ vào trong ngực : “Em không cần để ý, tôi thích em là đủ rồi.”

Được rồi, tuy rằng nét mặt của Quý Lương Mạc không có chút thay đổi nào khi nói ra lời này, nhưng mà Mạnh Hạ vẫn đỏ mặt : “Mấy người đó nói sao?”

“Bọn họ nói rất tốt.”

“ . . . Có nhiều đó thôi sao?”

“Ừ, vậy cũng đủ rồi.”

“Sao cũng được, dù sao em cũng chỉ sống với mình anh.” Mạnh Hạ nở nụ cười : “Ăn cơm được chưa, thiếu gia?”

. . .

Khi Mạnh Hạ đi ra khỏi công ty thì ngây ngẩn cả người, hốc mắt đỏ hồng nhìn người đứng phía trước, cuối cùng run rẩy kêu khê : “Mẹ. . .”

“Haiz.” Người phụ nữ gật gật đầu, Mạnh Hạ bước nhanh tới : “Sao mẹ lại đến đây?”

“Mẹ gọi điện hỏi Triệu Hiểu, nó nói con làm ở đây, mẹ bèn đứng chờ ở chỗ này.” Người phụ nữ nói xong đưa tay vuốt mặt Mạnh Hạ : “Con gầy quá.”

Mạnh Hạ hít hít mũi : “Ba thế nào rồi? Có khỏe không?”

“Haiz, ba của con đã lâu không còn giận nữa, vẫn luôn nhắc sao con không chịu về nhà, có cha mẹ nào nỡ giận con, vậy mà ở một mình bên ngoài bốn năm trời cũng không chịu thư từ gì cả.” Hà Thanh nói xong nước mắt rơi xuống.

Bốn năm trước Mạnh Hạ come out, vì Lý Nhiên, sau đó bị ba mẹ đuổi đi chưa quay về nhà lần nào, lúc này Hà Thanh nhìn về phía Quý Lương Mạc : “Đây không phải là người lúc trước đúng không?”

Mạnh Hạ gật gật đầu : “Con chia tay với hắn rồi, mẹ đây là Quý Lương Mạc.”

Quý Lương Mạc tiến lên nói với Hà Thanh : “Mẹ.”

“ . . .”

“ . . .”

Hà Thanh mắt tự nhiên gật gật đầu : “. . . Ah, xin chào.”

Mạnh Hạ kéo tay Quý Lương Mạc : “Bộ anh định dọa mẹ em hả?”

Quý Lương Mạc lắc đầu : “Mẹ của em cũng chính là mẹ của tôi mà.”

“Được rồi. . . Anh kiềm chế chút đi, đừng làm cho mẹ em sợ.” Mạnh Hạ nói xong khoác tay Hà Thanh : “Mẹ ở đây chơi vài ngày, con xin nghỉ phép đi với mẹ.”

Hà Thanh nở nụ cười : “Không cần đâu, con trai của mẹ nuôi con kết hôn, mẹ lên để chúc mừng, thuận đường tới thăm con một lát, ba con bây giờ đang ở nhà của mẹ nuôi, buổi chiều phải quay về rồi.” Sau đó vỗ vỗ lên tay Mạnh Hạ : “Phải sống cho tốt vào, cậu nhóc này, nhìn không tồi, so với tên trước kia đáng tin cậy hơn, mẹ là người từng trải, nhìn người chuẩn lắm đấy, mẹ thấy đứa nhỏ này rất tốt, chỉ có điều không chịu cười, nhìn nghiêm túc quá đi mất.”

“ . . .”

“Được rồi, có thời gian thì dẫn cậu ấy về nhà, ba con nói, chỉ cần con khỏe mạnh hạnh phúc, ông ấy không sao, còn cho con mang đối tượng về nhà nữa, chính là ngại mở lời thôi, mẹ đi đây.”

Mạnh Hạ gật gật đầu, sau khi đưa Hà Thanh lên xe xoay người nhìn Quý Lương Mạc : “Mẹ của em nói anh không chịu cười, nhìn quá nghiêm túc.”

Nếu không lầm, sau khi Mạnh Hạ nói xong câu đó rõ ràng nhìn thấy trên đầu Quý Lương Mạc có đám mây đen bay qua, vì thế bồi thêm một câu : “Mẹ em còn nói, có thời gian dẫn anh về nhà.”

“Ừ! Sẽ đi gặp cha mẹ vợ.” Quý Lương Mạc nghiêm túc gật đầu.

“ . . . Tại sao anh không nói là đi gặp cha mẹ chồng hả?” Mạnh Hạ nhếch khóe miệng.

“Bởi vì tôi thích em trước.”

“ . . . Có quan hệ gì sao?”

“Cho nên tôi là bên chủ động.”

“ . . . ”

16. Chương 16

Sau khi ở chung với Quý Lương Mạc, Mạnh Hạ giật mình phát hiện Quý Lương Mạc trước nay chưa đi vườn bách thú, nhớ đến trước kia Quý Lương Mạc là một đứa trẻ bị chứng tự bế, cho nên tình thương của người mẹ, không đúng, là thánh mẫu, cũng không phải, dù sao theo lời của Mạnh Hạ chính là : “Nhân danh tình yêu dành cho người đàn ông của em, cuối tuần này chúng ta hẹn hò đi!”

“Anh đẹp trai, mua mũ đi, anh xem có mũ hình gấu trúc nè, mua cho bạn gái đi.” Còn chưa kịp mua vé vào cổng đã bị mấy người bán dạo ven đường bu lại, nào là đồ chơi, món ăn vặt, và cả chong chóng nữa, đủ màu sắc nhìn đến hoa cả mắt, một ông chủ bán mũ còn níu tay Quý Lương Mạc lại.

Quý Lương Mạc nhìn mũ : “Không có bạn gái.”

“Thật sao? Vậy anh có thể mua cho mình đội cũng được.”

“Nhưng có bạn trai.”

“ . . . ”

“Ông chủ, bán cho hai cái mũ, cảm ơn.” Mạnh Hạ nói xong nhét tiền vào trong tay ông chủ, nhận lấy hai cái mũ gấu mèo màu đen rồi kéo Quý Lương Mạc đi, bỏ lại ông chủ bán mũ vẫn còn mang vẻ mặt khiếp đảm chưa phục hồi lại tinh thần.

Mạnh Hạ đội một cái mũ lên đầu, sau đó đứng trước mặt Quý Lương Mạc : “Cúi đầu xuống một chút.”

Quý Lương Mạc rất nghe lời cúi đầu xuống, sau đó Mạnh Hạ kiên quyết đội mũ cho Quý Lương Mạc : “Ngẩng đầu lên cho gia nhìn xem nào.”

Quý Lương Mạc lại nghe lời ngẩng đầu, kết quả vừa ngược lên, Mạnh Hạ nở nụ cười, sau đó đưa tay xoa mặt Quý Lương Mạc : “Nếu anh mà là một chú gấu mèo, thì sẽ là gấu mèo có cái mặt than chắc luôn.”

“Tôi cũng sẽ cười mà.” Quý Lương Mạc rất nghiêm túc phản bác, có điều vẫn dung túng cho động tác của Mạnh Hạ ở trên mặt mình.

“Tốt, vậy anh cười một cái cho em xem đi.” Mạnh Hạ thu tay nhướn mày.

Sau đó. . . Sau đó Quý Lương Mạc vẫn nhìn Mạnh Hạ với khuôn mặt than thật lâu, cuối cùng xoay người đi mua vé.

Mạnh Hạ ở nơi nào đó ôm bụng cười, quả nhiên, vừa rồi dáng vẻ quay lưng bỏ đi của Quý Lương Mạc trông rất chán nản.

“Thôi mà, em nhận sai mà vẫn không được sao?” Mạnh Hạ đi theo sau Quý Lương Mạc năn nỉ, ai bảo mình đùa quá trớn làm chi, làm mặt than Quý Lương Mạc tức giận rồi.

“Quý tổng? Quý Lương Mạc?” Cho dù Mạnh Hạ làm như thế nào, Quý Lương Mạc vẫn cứ duy trì khoảng cách ba bước chân, vì thế Mạnh Hạ nói : “Em thích mặt than nhất.”

Sau đó. . . Sau đó toàn thân Quý Lương Mạc bắt đầu nở đầy hoa hồng nhỏ, nắm tay Mạnh Hạ, chẳng thèm quan tâm tới những ánh mắt và bầu không khí kì lạ, những người xung quanh không thể không chú ý tới hai người.

Người ta thường nói người đang yêu thì chỉ số thông minh bằng không, kỳ thật Mạnh Hạ cảm thấy chỉ số thông minh của mình còn xuống đến số âm nữa kìa, có điều cậu càng nhìn Quý Lương Mạc thì lại càng thích vô cùng, sau khi dạo quanh vườn bách thú, hai người vào một quán bán đồ uống ngồi.

Kết quả mới vừa ngồi xuống không bao lâu, thì nhìn thấy một cậu thanh niên có vẻ thanh tú vừa đi vào vừa nói : “Ồ đây có chỗ trống này, em không muốn đi nữa, chúng ta ngồi nghỉ một chút đi.”

Mạnh Hạ hoàn toàn không nghĩ tới mình và Quý Lương Mạc đến vườn bách thú cũng có thể gặp Lý Nhiên, còn chạm mặt với tình nhân mới mà Lý Nhiên dẫn theo. Bốn người ngồi chung một bàn, không khí rất lạ, ngay cả người chạy bàn cũng không dám đưa menu ra.

Về mặt Quý Lương Mạc lại rất tự nhiên : “Muốn ăn gì?”

“Ah, anh gọi đi.” Mạnh Hạ cũng xem Lý Nhiên như không khí.

“Không phải em nói muốn đi toilet sao? Mau đi đi, tôi gọi món trước rồi chờ em.” Lý Nhiên nói với tình nhân mới, sau khi thanh niên kia đi rồi quay qua nhìn Mạnh Hạ : “Tiểu Hạ.”

“Lý tổng.” Mạnh Hạ ngoài cười nhưng trong không cười trả lời, tay được Quý Lương Mạc nắm chặt.

“Không nghĩ tới ở nơi này cũng có thể chạm mặt nhau.” Lý Nhiên nói : “Em không thấy là cậu ấy rất giống em sao?”

“Lý tổng thật biết nói đùa.” Mạnh Hạ miệng nói còn mắt thì lảo liên tứ phía nhìn xem có bàn nào khách đi rồi hay không.

“Cậu ấy rất giống em hồi còn ở đại học, tính cách cũng vậy.” Lý Nhiên nói ra mục đích của mình : “Tôi sẽ không phạm phải một sai lầm những hai lần.”

Mạnh Hạ thấy Lý Nhiên như vậy, chỉ có thể thở dài : “Lý tổng phải nắm cho chắc nhé, chúng tôi không quấy rầy nữa.” Rồi đứng lên kéo Quý Lương Mạc nói lời tạm biệt với Lý Nhiên.

Rời khỏi quán bán đồ uống, Mạnh Hạ tìm một nơi yên tĩnh ngồi xuống, Quý Lương Mạc đưa tay vén mớ tóc rủ xuống trán : “Em buồn sao?”

Mạnh Hạ sững sốt, sau đó nở nụ cười : “Buồn gì chứ, Lý Nhiên như vậy, có lẽ. . . Dù sao em và hắn cũng là quá khứ rồi.” Sau đó gỡ tay Quý Lương Mạc đang đặt trên trán mình nắm chặt : “Bây giờ em chỉ quan tâm tới anh thôi.”

Những lời này như chạm đến đáy lòng Quý Lương Mạc, rõ ràng tâm tình của hắn tốt vô cùng, ngồi xuống bên cạnh Mạnh Hạ ôm cậu vào lòng : “Tôi rất vui, khi nghe em nói như vậy.”

Mạnh Hạ tựa đầu vào vai Quý Lương Mạc : “Quý Lương Mạc, cảm ơn anh.”

Tuy rằng không biết tại sao mình nói như vậy, có điều cậu rất cảm kích, một Quý Lương Mạc như vậy, làm cho cậu cảm thấy gặp được hắn là chuyện may mắn nhất.

17. Chương 17

“Anh nói gì?”

Sau khi từ vườn bách thú trở về, tình cảm giữa cậu và Quý Lương Mạc từ từ ấm lên, lại thêm một dịp cuối tuần, Mạnh Hạ vốn định ở nhà xem phim, nhưng lại nghe được Quý Lương Mạc nói một câu khiến cậu tưởng như đang nằm mộng.

“Àh, mẹ gọi điện thoại bảo tôi dẫn em về nhà.”

“Mẹ anh biết em?”

“Biết tôi có đối tượng kết giao, nhưng không biết là ai.”

“ . . .” Mạnh Hạ buông điều khiển từ xa trong tay xuống : “Có thể. . .”

“Không thể.”

“ . . .” Có thể thương lượng một chút không? Anh cũng không để cho em nói hết là sao? Mạnh Hạ nắm áo Quý Lương Mạc : “Được rồi, trước tiên nói cho rõ ràng, mẹ anh nếu bị em làm cho sợ hãi thì cũng đừng nóng giận nhé.”

“Không đâu, người mà tôi thích, thì bọn họ cũng sẽ thích.”

“ . . .” Mạnh Hạ hoàn toàn không biết Quý Lương Mạc dựa vào đâu mà tin chắc như vậy.

Ngồi ở trên xe Quý Lương Mạc, hiện tại Mạnh Hạ thầm nghĩ phải dùng bài hát Thấp thỏm để hình dung tâm trạng của mình, cái cảm xúc này. . .

Tay đột nhiên bị nắm lấy : “Không cần lo lắng.”

Mạnh Hạ nhìn về phía Quý Lương Mạc, sau đó đặt tay hấn lên vô lăng : “Anh đang lái xe mà! ! !”

“Đang chờ đèn xanh.”

Mạnh Hạ dường như đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó nở nụ cười : “Trước kia ngồi sau xe đạp điện của mẹ, khi qua ngã tư, bà luôn tranh thủ đi lúc số giây của đèn đỏ sắp hết, còn khi đèn xanh mới bật thì dừng lại, bởi vì bà nói không chừng có người cũng giống như mình cố nhào ra khi đèn đỏ sắp tắt, nếu như mới đổi sang đèn xanh mà đi ngay, vậy hai người sẽ đụng vào nhau.”

“Hơn nữa có một lần cùng bà ra khỏi nhà, khi đó trên đường rất đông xe, bà nói một câu: ‘ nhiều xe như vậy, ngay cả đèn đỏ sắp tắt cũng không thể xông ra ’, ha ha ”

“ . . .” Lần đầu tiên Mạnh Hạ thấy Quý Lương Mạc không nói gì, vì thế tâm tình vừa mới nãy còn không yên đã bình tĩnh trở lại : “Đèn xanh rồi, đi thôi.”

Mạnh Hạ tưởng tượng ra rất nhiều tình huống khi mẹ Quý Lương Mạc nhìn thấy mình, lại không nghĩ đến. . . Khi Thẩm Na mở cửa thoát nhìn rất hưng phấn : “Con trai, con dâu của mẹ đâu?”

Sau đó Quý Lương Mạc đẩy Mạnh Hạ lên trước mặt Thẩm Na, Mạnh Hạ kiên trì mỉm cười : “Chào đi.”

“ . . .” Sau đó là một khắc im lặng, rồi Thẩm Na nở nụ cười : “Con trai, con dâu của mẹ cũng đặc biệt quá nhỉ, hơi giống đàn ông.” Kỳ thật Thẩm Na muốn nói không phải hơi hơi, mà là rất giống đàn ông! ! !

“Mẹ, cậu ấy là đàn ông.” Quý Lương Mạc vẫn bình tĩnh như thường.

“ . . .” Vì thế hiện trường lại im lặng.

“Nhóc cưng ~” Lúc này cậu của Quý Lương Mạc đi ra : “Chờ cậu lâu rồi đấy, nghe chị nói hôm nay Mạc Mạc dẫn vợ về mà.”

“ . . . Chào cậu.” Mạnh Hạ toét miệng cười.

“ . . . Chị, không sao chứ.” Thẩm Nặc ôm Mạnh Hạ rồi nhìn chị mình vẫn còn đang sửng sốt nơi cửa.

Sau đó Thẩm Na lắc đầu : “Không sao, dù gì nhà chúng ta cũng toàn là một đám quái gở, con trai dẫn vợ là đàn ông về cũng không có chi kỳ lạ, bây giờ chị chỉ nên lo khi nào thì gã Thần Thần ra ngoài.”

“ . . .” Dĩ chấp nhận thật sao? ? ? Mạnh Hạ nhìn mẹ của Quý Lương Mạc.

“Cái kia. . . Àh! Con dâu, mau vào đi, mẹ mua mấy bộ váy liền áo xem ra không thể cho con được rồi, đành để cho Thần Thần mặc thôi.” Thẩm Na nói xong kéo Mạnh Hạ vào nhà.

“ . . .” Di định để cho Quý Lương Thần thật à? Rốt cuộc hẳn thích mặc trang phục kì lạ là do đâu mà có?

“Mợ dâu?” Quý Lương Mạc ở phía sau hỏi Thẩm Nặc.

Thẩm Nặc nhướn mày cười : “Con đoán xem hiện tại cậu ném hẳn ở đâu nào?”

“ . . .”

“Thần Thần, không được nghịch điện thoại nữa, chị dâu đến đây cũng không trò chuyện cùng.” Lúc trên bàn ăn, Thẩm Na gõ vào bát cơm của Quý Lương Thần.

Quý Lương Thần cười với Mạnh Hạ rồi nói : “Chị dâu sẽ không để ý đâu.”

“ . . . Có thể đừng gọi tôi là chị dâu được không?” Rốt cục Mạnh Hạ chịu không nổi đành phản bác : “Tôi là đàn ông.”

Quý Lương Thần rất nghiêm túc gật đầu : “Thì anh vốn là đàn ông mà, chẳng phải anh tôi rõ ràng nhất hay sao.”

“ . . .”

“Ha ha, Tiểu Hạ, đêm nay con ở lại đây đi, con và Mạc Mạc ngủ trong phòng trước kia của nó.” Thẩm Na cười nói : “Hiệu quả cách âm rất tốt, chúng ta sẽ chẳng nghe được gì cả.”

“ . . .” Đôi đũa trong tay Mạnh Hạ cũng sắp cầm không nổi, trong nhà Quý Lương Mạc không có một ai bình thường sao?

Sau khi ăn cơm xong, Thẩm Na lấy bộ mặt chước ra : “Chúng ta làm vài ván nhé? Bình thường Mạc Mạc không có ở nhà, Thẩm Nặc thì hay chơi trò mất tích, Thần Thần lại không biết đánh, hôm nay cùng mẹ đánh vài ván đi.”

“Di à, con cũng không biết đánh.” Mạnh Hạ khó xử nói.

“Ừm, cậu ấy không đánh đâu, con dẫn cậu ấy lên lầu tắm rửa rồi đi ngủ đây.” Quý Lương Mạc nói.

Sau đó Mạnh Hạ đi lên lầu trước ánh mắt tươi cười có vẻ mờ ám của Thẩm Nặc Thẩm Na còn thêm Quý Lương Thần nữa.

Mạnh Hạ đi phía sau vào trong phòng rồi thuận tay đóng cửa, chợt thấy Quý Lương Mạc xoay người lại : “Em đóng cửa rồi hả?”

Mạnh Hạ gật gù : “Đúng vậy.”

“ . . .”

“Sao vậy?”

Quý Lương Mạc ngồi xuống bên giường : “Trong nhà này nếu đóng cửa sẽ tự động khóa lại.”

“ . . .” Nhà của mấy người quả nhiên thật kỳ quái! Mạnh Hạ uể oải ngồi xuống : “Gõ cửa đi, bọn họ chắc là nghe thấy.”

Quý Lương Mạc lắc đầu, lấy từ ngăn kéo ra sợi dây kẽm : “Còn có cái này.”

“ . . .” Rốt cục giờ này cậu cũng biết lúc ấy Quý Lương Mạc nói thường hay làm là có ý gì.

Quý Lương Mạc thả sợi kẽm vào trong ngăn kéo : “Có điều hiện tại anh không muốn mở cửa.”

“ . . . Anh lại muốn làm gì?”

Quý Lương Mạc chỉ chỉ Mạnh Hạ : “Em.” Rồi chỉ vào chính mình : “Tôi, thế giới của hai người.”

Vì thế Mạnh Hạ đỏ mặt. . . Mặt than và vân vân, quả nhiên đáng ghét nhất.

18. Chương 18: Phiên Ngoại

Cái gọi là cosplay, căn bản là Mạnh Hạ không muốn cho Quý Lương Mạc biết, cho nên mấy ngày nay Quý Lương Mạc phát hiện Mạnh Hạ thường xuyên không ở nhà, mỗi lần đang định mở miệng hỏi, thì nhận được ánh mắt tránh né của Mạnh Hạ, vì thế mà một lúc sau, mặt than cũng chịu không nổi.

“ . . . ”

Quý Lương Mạc đang định mở miệng, Mạnh Hạ liền gục đầu vào trong bát, sau đó chợt nghe hắn nói :
“Trong bát không có tôi.”

“ . . . ” Vừa rồi em cũng không có nói muốn nhìn anh! Mạnh Hạ ra vẻ xem thường, sau đó ngẩng đầu : “Em ăn no rồi , ờ thì. . . Em có việc, đi trước đây.”

“ . . . ” Quý Lương Mạc rất bất mãn, mà hắn bất mãn thì kẻ vô tội sẽ gặp nạn - Cho nên hắn mang tai họa đổ lên đầu con chó nhỏ mà Mạnh Hạ nuôi.

Con chó nhỏ đứng đối mặt với kẻ lấy đi bát cơm mà mình đang ăn, mắt chớp chớp nhìn Quý Lương Mạc, kỳ thật nó rất muốn nói : Cho dù chủ nhân ở bên ngoài..., nhưng mà ta thì không! Cho nên. . . Cho nên xin làm ơn trả lại cho ta! ! !

“Con chó nhỏ không chịu ăn cơm.” Quý Lương Mạc một tay bưng chén cơm tay kia thì bấm điện thoại gọi cho Mạnh Hạ.

“ . . . ” Rõ ràng là ta không có! ! Con chó nhỏ cố gắng cắn ống quần Quý Lương Mạc.

Vì thế vừa mới đi xuống thang lầu Mạnh Hạ đành phải quay trở lại, sau khi vào nhà thì nhìn thấy một chó nhỏ, không đúng, là một con cẩu lui ở trong góc nhìn bát cơm trước mắt, nhưng làm cách nào cũng không chịu mở miệng ăn.

“Sao lại bỏ ăn vậy? Không phải bị bệnh chứ?” Mạnh Hạ đi qua ôm con chó nhỏ lên.

“Ừm.” Quý Lương Mạc đứng một bên nói điều cần phải nói.

“ . . . ” Miệng quạ! ! Ai có thể ăn dưới ánh mắt uy hiếp ‘Liệu hồn đây, tao vừa bị chủ mày chọc giận, nên là tao đang rất không vui’ chứ? Rõ ràng là ta vô tội mà. Con chó nhỏ bất mãn trực tiếp biểu hiện bằng tiếng “gừ gừ” như than vãn trong ngực của Mạnh Hạ, mặt than và vân vân, đều là mấy kẻ giết người không thấy máu!

Mạnh Hạ vừa đi vào phòng ngủ vừa nói : “Em đưa phiếu theo dõi, anh mang nó đi bệnh viện khám là được, thật sự em có việc rất gấp.”

Quý Lương Mạc đen mặt, cho nên. . . Con chó nhỏ từ trong phòng ngủ bay ra, còn nghe được bên trong Mạnh Hạ đang la lối : “Anh làm gì vậy? Đừng xúc động a. . . Em thực sự. . . ”

Từ lúc nói trọn cả câu cho đến khi đứt quãng, cuối cùng không thành tiếng, con chó nhỏ vĩnh viễn đuôi ngoe nguẩy sau đó chạy bắn khỏi tới trước bát cơm của mình, quả nhiên, chuyện vợ chồng, nơi giải quyết tốt nhất là ở trên giường.

“ . . . ” Triệu Hiểu nhìn Mạnh Hạ, cuối cùng xoa thái dương : “Tớ nói này, rõ ràng ngày hôm qua cậu nói đang tới, sao đột nhiên lại cho tớ leo cây vậy?”

“ . . . ” Mạnh Hạ xoa xoa thắt lưng của mình, cậu phải nói sao với Triệu Hiểu bây giờ, nói rằng mình bị làm đến nỗi không xuống giường được, nằm úp sấp trên giường muốn đi đời nhà ma rồi, vậy mà chỉ cần Quý Lương Mạc nói một câu quan tâm thì ngay lập tức nở nụ cười ngọt ngào sao?

Đuôi lông mày của Triệu Hiểu xéch ngược lên : “Đừng nói với tớ, ngày hôm qua cậu bị giáo dục tình yêu, cho nên mới vứt mọi chuyện lên chín tầng mây, khiến cả dàn ekip chụp ngoại cảnh của bọn này leo cây nhé?”

“ . . .” Minh sẽ phải nói với Triệu Hiểu, rằng quả thật đã quên mất chuyện một đám người đang chờ ở bên ngoài sao?

Triệu Hiểu nở nụ cười : “Mạnh Hạ, cứ chờ xem tố trùng phạt cậu như thế nào nhé.”

Triệu Hiểu nói vừa dứt câu liền xoay người rời đi, sau đó. . . Sau đó vài ngày, khi được thông báo chụp ngoại cảnh, Mạnh Hạ nói muốn ra ngoài, Quý Lương Mạc lại chẳng những không phản đối, cư nhiên còn gật đầu, điều này làm cho Mạnh Hạ khi ra khỏi nhà ngược nhìn lên rồi tự hỏi có phải hôm nay mặt trời mọc ở hướng Tây hay không.

“ . . . Triệu Hiểu, cậu đang lợi dụng việc công báo thù riêng, sao cậu có thể cho tố mặc đồ nữ chứ?” Mạnh Hạ cầm cái áo choàng màu đỏ đến trước mặt Triệu Hiểu phản đối.

Triệu Hiểu nâng cầm Mạnh Hạ lên : “Sao lại không thể? Darling, hôm nay chúng ta có khách quý đặc biệt, hơn nữa, cậu phải tin tưởng tố, đồ này là cổ trang, kỳ thật nam mặc đồ nữ là quyến rũ nhất.”

“ . . .” Mạnh Hạ thiếu chút nữa là xé nát món đồ cầm trong tay, cuối cùng đành phải ầm ỨC trong lòng, ai biểu mình ngốc, đồng ý giúp Triệu Hiểu làm chi? Ai biểu mình vọt miệng hứa hẹn với Triệu Hiểu làm gì?

“Một lát nữa, cậu lên đứng trên cái cầu kia, nhiếp ảnh gia sẽ bấm vài kiểu, sau khi chụp xong, cậu phải chú ý quay lại nhìn cây cầu như lần trước, biết không?” Triệu Hiểu dặn dò.

“Biết rồi.” Mạnh Hạ đáp lời, thuận tay sửa lại mớ tóc giả, từ phòng thay quần áo đã chiến đi ra, Triệu Hiểu vỗ đánh bốp một cái : “Baby, ánh mắt của tố thật chuẩn nha.”

“ . . .” Mạnh Hạ hai tay nhắc váy đi về phía trước.

“Cậu có thể đi ra vẽ thực nữ một chút được không?” Triệu Hiểu ở sau lưng nhắc nhở.

“ . . .” Mạnh Hạ xoay người nhìn về phía Triệu Hiểu : “Cậu cứ thử cái cảm giác của một người đàn ông mặc váy của phụ nữ xem.”

“Nếu cậu. . .” Lỡ có ngã tố cũng không chịu trách nhiệm đâu đó, lời Triệu Hiểu còn chưa nói dứt, đã nhìn thấy Mạnh Hạ vấp phải váy, “Ui da” một tiếng.

“ . . .”

“Cậu phải chú ý ánh mắt đấy, cậu đang thăm nhớ người yêu, chứ không phải là người chết!”

“ . . .” Mạnh Hạ nhướn mày.

Triệu Hiểu chịu không nổi đành phải nhắc nhở : “Cậu cứ nghĩ là đang nhớ người kia đi.”

Mạnh Hạ gật đầu ra vẻ đã hiểu : “Anh ấy cũng coi như là người chết vậy thôi, biểu hiện y như xác chết có chút sự sống nào đâu.”

“ . . .”

Mạnh Hạ đi lên cây cầu gỗ, gấu váy bị lá rụng trên cầu bám vào, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía cây sắp rụng hết lá, hình ảnh mặt than Quý Lương Mạc kia liền xuất hiện trong đầu Mạnh Hạ. . .

Nhiếp ảnh gia đứng một bên bắt lấy góc độ chụp ảnh, lúc này Mạnh Hạ đi tới đầu cầu bên kia rồi chậm rãi quay đầu lại giống như đang nhìn về phương xa nào đó, kết quả trong tầm mắt thực sự xuất hiện người kia, làm cho cậu hơi sững sốt.

Quý Lương Mạc mặc y phục màu đen đứng ở bên đây cầu, khoe miệng chậm rãi cong lên.

Mạnh Hạ sững sốt cả người, lần đầu tiên cậu thấy Quý Lương Mạc cười, nụ cười như vậy vô cùng thu hút.

Nhiếp ảnh gia bấm máy liên tục, ghi lại hết mọi khoảnh khắc của hai người.

Mạnh Hạ mỉm cười nâng váy bước nhanh về phía Quý Lương Mạc, Quý Lương Mạc dang hai tay ra, Mạnh Hạ chạy ào vào trong ngực hắn : “Sao anh lại tới đây?”

“Anh đã nói rồi mà muốn cùng với em, trong tất cả mọi chuyện.”

“Có phải muốn dành cho em một bất ngờ không?”

Quý Lương Mạc gật đầu rất nghiêm túc, sau đó thì thầm bên tai Mạnh Hạ ba chữ.

Hốc mắt của Mạnh Hạ trở nên ẩm ướt, sau đó vùi đầu trong ngực Quý Lương Mạc rồi nói: “Em cũng vậy.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-mot-ten-mat-than-khep-kin-yeu-em>